

ALCRIS

COLECȚIA DE AUR

52

A man and a woman are standing in front of a red car. The woman is on the left, wearing a dark red long-sleeved top. The man is on the right, wearing a light-colored short-sleeved shirt. They are both smiling. In the background, there is a palm tree, a modern building with a red roof, and some flowers. The image has a halftone texture.

**Pasiune și
răzbunare**

Mary Brabham

MARY BRABHAM

Pasiune și răzbunare

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Ashley nu avea astâmpăr. Se ridică din nou și începu să străbată cu pași mari bucătăria surorii sale. Dumnezeu, cât mai întârziiau la secția de poliție? Oare până acum polițiștii nu realizaseră că au arestat pe cine nu trebuia? Fratele ei nu era hoț de mașini. Din câte știa ea, era un om care respecta avutul altuia. Sau nu era așa?

Tim nu era vreun înger, dar despre care adolescent se putea face o astfel de afirmație? Era un băiat inteligent pe care îl aștepta o carieră strălucită, dacă își lua examenele cu succes. Oare un asemenea om putea să-și piardă într-atât controlul încât să devină hoț de mașini? Doar avea propria-i mașină, ce naiba! Tim locuise în casa surorii lui, Susan, în ultimele trei luni, pentru că părinții lor se aflau în Australia, bucurându-se de un concediu binemeritat, în compania rudelor lor pe care nu le mai văzuseră de foarte mult timp.

Din nefericire, Tim nu se arătase prea încântat de ideea de a sta la Susan și Arnold, iar Ashley îl înțelesese, căci nici ea n-ar fi putut să trăiască după regulile impuse de Susan.

Bucătăria aceea, extrem de albă, îi amintea de o sală de operații. Nu găseai un firicel de praf căci Susan era obsedată de curățenie. La telefon, vocea surorii ei sunase cam isteric, sau mă rog, pe aproape, așa cum numai o femeie frustrată ca Susan putea să reacționeze.

Arestarea lui Tim, în fața vecinilor, o dezechilibrase.

Imediat ce nu te mai conformai codului de morală al lui Susan deveneai un paria și nimeni nu știa asta mai bine decât Ashley. O dată ce descoperise că sora ei, care era adolescentă și necăsătorită, rămăsese gravidă, Susan îi întorsese spatele. Dacă amenințai cumva statutul social al lui Susan ea era realmente capabilă să treacă pe cealaltă parte a străzii, numai ca să te evite. Ashley își spuse că

dacă Susan ar fi avut cea mai mică bănuială că Tim este vinovat, l-ar fi lăsat pe Arnold să se ducă singur la poliție.

— Să-ți aduc o cafea, domnișoară Forrester?

Ashley se întoarse speriată. Menajera surorii ei, doamna Adams, apăruse în cadrul ușii încercând să arboreze un chip destins.

— N-ai primit nici o veste?

— Nu încă. Tim este un tânăr admirabil, mai spuse femeia, sunt sigură că va fi găsit nevinovat.

Ashley păli amintindu-și de el. Tim moștenise temperamentul tatălui lor, dar parcă era mai agresiv decât acesta. Era fiul lui preferat, și orice ar fi făcut Ashley, tatăl lor făcea diferență între fete și fratele lor. Lui Hunt Forrester îi plăcea că Tim era un temperament mai agresiv și că i se împotriva, așa trebuia să fie un băiat. Dar nu și o fată. Așa cum fetele erau considerate niște greșeli pe care un tată trebuia să le accepte până să aibă un fiu, conform convingerilor lui Hunt, fetele trebuiau să fie blânde și supuse. Din păcate, Ashley nu se înscrisese în exigențele lui. Ea se revolta mereu, cea care se conforma era Susan. Arnold, soțul acesteia, apăruse în viața ei când Susan avea optsprezece ani. Avea cu douăzeci de ani mai mult și fusese singurul ei prieten. Susan nu-și întinsese niciodată aripile spre exterior, nu tinsese niciodată spre libertate. Știind toate acestea, Ashley se întreba uneori dacă nu cumva Susan se măritase pentru a scăpa de sub autoritatea tatălui lor.

— S-au întors, spuse doamna Adams, destul de încordată, eu mă duc în camera mea.

Ashley își trecu o mână prin părul bogat și respiră adânc pentru a se destinde. Susan nu știa că sora ei aștepta aici și probabil va interpreta prezența ei ca pe un act de interferență nedorită.

Când auzi cheia în ușa de la intrare, Ashley se duse în hol, rugându-se ca Tim să intre pe ușă, supărat și

mânios, dar să intre odată... chiar așa, cu aerul lui de adolescent acuzat pe nedrept. Căci ea nu voia să se gândească la o eventuală vinovăție a lui!

Tânărul pătrunse în viteză pe ușă și nici măcar n-o observă, trânti ușa de la intrare și porni în fugă pe scări. Arnold apărură după el. O observă pe Ashley tocmai când voia să-și agațe fulgarinul ud în cuier.

— Ash?

Susan trecu pe lângă el, cu fața ca o mască de ceară, cu două pete roșiatice în obraji.

— Ashley? Tu, aici?

— Susan! Arnold puse o mână pe umărul soției sale, încercând s-o oprească.

— Te rog să mă lași în pace! strigă Susan indignată, adresându-se soțului ei. Mă bucur că este și ea aici, vreau să afle ce a făcut!

— Ce-am făcut, Susan? întrebă Ashley după o pauză.

— Numai tu ești vinovată! sări Susan. Ce să le spun părinților când se vor întoarce acasă? L-au lăsat pe Tim în grija noastră, dar când tata va afla ce s-a întâmplat va da vina pe mine pentru că l-am lăsat pe Tim sub influența ta.

Dintr-o dată, faptul că cele două surori nu erau defel apropiate, ieși la suprafață. Ashley avea ciudatul sentiment că pășise într-o casă de nebuni.

Căci dacă sora ei era o persoană foarte rigidă, de data asta ea reacționa ca o posedată care nu căuta decât ceartă. Ashley întinse mâna spre ea dorind s-o potolească.

— Susan, te rog, nu știu la ce te referi. Cum poți să crezi că sunt implicată în toate astea?

— Tu ești implicată în tot ce ne trage familia înapoi! Știi a căruia mașină a distrus-o? urlă Susan.

Sau, mai bine-zis, știi de ce a distrus-o?

Ashley rămăsese fără puterea de a replica aflând că Tim era, totuși, vinovat!

— Prostul nostru frățior a vrut să se răzbune pe

bărbatul care te-a lăsat baltă acum patru ani! urlă Susan cu ochii ieșiți din orbite. Și ce crezi c-a făcut? I-a luat mașina și a intrat pe proprietatea lui, provocând daune de câteva mii de lire! Mașina costă, oricum, mai mult decât ce-a distrus! Le-a demolat fântâna arteziană și le-a deteriorat terenul de bowling! Și din aceste motive va merge la închisoare!

— Este imposibil, nu-mi vine să cred! repeta Ashley cu inima strânsă.

Arnold încercă să-și liniștească soția dar fu repezit de Susan care se năpusti pe scări după Tim. Se auzi o ușă trântită.

— Nu suportă s-o vadă cineva plângând, zise Arnold încurcat, conducând-o pe Ashley spre camera de zi. Mai bine s-o lăsăm să se calmeze.

Ashley simți că ametește. Albă ca hârtia, ea se sprijini cu ambele brațe de spătarul unei canapele.

Nu putea fi adevărat ce auzise de la Susan. Tim nici măcar nu știa de cine fusese ea îndrăgostită.

Arnold, care se îndreptase spre bar, vorbea singur:

— Nu trebuie învinuit nimeni, băiatul a scăpat de sub control, dar acest lucru s-a întâmplat înainte de a fi venit aici, la noi.

— Nu cred că Tim i-a luat mașina lui Vito, spuse Ashley cam cu jumătate de gură.

Arnold luă o gură de whisky. Ei uitase să-i ofere o băutură sau măcar s-o întrebe dacă voia să bea ceva.

— Îmi pare rău, draga mea, dar cred că nu vezi lucrurile corect. Ascultă-mă pe mine, ar fi mai înțelept să stai deoparte!

— Arnold! strigă Ashley, trebuie să știi ce s-a întâmplat, și mai ales cum!

— Ashley, Tim este coleg cu nepotul lui Cavalieri, Pietro.

— Nu mi-a spus nimic despre asta! explodă ea.

— Până acum, Tim n-a știu că au existat legături între familia noastră și clanul Cavalieri. La început, și te rog să mă crezi, sunt foarte bine informat, băieții au fost foarte buni prieteni. Pietro a declanșat totul într-o noapte, la discotecă, dar întrucât familia lui n-a fost informată despre ce s-a întâmplat, bietul Tim a tras toate ponoasele singur.

— La ce te referi? îl întrerupse Ashley.

Arnold luă un aer disperat.

— Tim a compărut în fața magistraților în primăvară pentru comportament necorespunzător, după o bătaie într-o discotecă.

Ashley închise ochii.

— Și mie de ce nu mi s-a spus asta?

— De fapt, Tim a intrat într-un anturaj prost, oftă Arnold. După bătaia din discotecă el a realizat că a fost singurul care a picat rău, căci clubul nu avea nici un interes să dea în judecată un Cavalieri.

— A, deci asta n-a fost prima problemă cu care s-a confruntat Tim!

— Prietenia cu Pietro s-a mai răcit de atunci, dar luna trecută Tim a participat la o petrecere dată acasă la Pietro, continuă Arnold, vădit deranjat de ceea ce trebuia să povestească.

Cineva de acolo l-a identificat ca fiind fratele tău, un băiat cu care el a mai avut o dispută pentru o fată. Pietro a intervenit cu niște comentarii nepotrivite despre relația dintre tine și unchiul lui și s-au luat la bătaie.

Ashley simți că-i tremură genunchii. Se așeză pe un fotoliu, iar Arnold îi evită privirea.

— Tim l-a bătut măr pe cel care a început discuția, dar Pietro n-a suportat faptul că băiatul respectiv a fost bătut în casa lui și a continuat aceleași discuții la școală. Luna trecută, patru băieți l-au stâlcit în bătaie pe Tim.

Ashley era din ce în ce mai disperată, căci nu aflase nimic din toate astea de la Tim. Nu aflase niciodată cum

acesta ajunsese să fie bătut, căci el nu-i dăduse nici cele mai mici informații. Tim plecase din încăpere când ea încercase să forțeze nota pentru a scoate ceva de la el. În cele din urmă, Ashley se trezi singură în fața realității. Ea fusese oaia neagră a familiei timp de patru ani, dar legătura ei recent restabilită cu Tim era prea prețioasă pentru ca ea să lase să fie distrusă.

— Eu și Susan am fost foarte afectați când Tim a refuzat să ne spună de la ce a pornit bătaia, și am vrut să mergem la școală, să aflăm adevărul, dar am considerat că Tim se va simți prea umilit.

Iar eu regret că am așteptat să iasă adevărul la suprafață.

— Dar mie de ce nu mi-ați spus ce se întâmplă?

— Mă tem că decizia tatălui tău de a te exclude din familie i-a afectat pe Tim și pe mama ta. Ashley simți că pământul începe să-i fugă de sub picioare. Tim este foarte atașat de tine, te iubește sincer. El n-a avut încredere în noi ca să ne spună ce se întâmpla. Arnold ezită un moment... și oricât mi-aș iubi eu soția mi se pare ridicol ca după doisprezece ani de căsătorie Susan să mai aștepte disperată aprobarea tatălui ei ca să rupă legătura cu singura ei soră, numai pentru că acesta o vrea.

Ashley simțea că-i plesnește capul. Și Susan avea niște cicatrice din copilărie, dar se pare că putea să le facă față într-un mod diferit.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, Ashley, Tim a făcut totul în cunoștință de cauză, o asigură Arnold. A intrat pe domeniul Cavalieri, a pornit mașina, n-a putut s-o mai controleze și a făcut foarte multe stricăciuni. A fugit înainte de a fi prins dar a fost identificat de servitori.

— A fost deja pus sub acuzare?

— Sigur că da. Cavalieri este cel mai mare concern bancar din Europa. Tim a găsit ce-a căutat.

— Cum poți spune așa ceva? sări Ashley. El m-a apărât și acum trebuie să plătească singur pentru faptele lui?

— Apărarea onoarei unei surori nu poate constitui un motiv destul de puternic pentru distrugerea unei proprietăți private.

— Cum ar mai fi putut să se răzbune? Știu că n-a procedat corect dar familia lui Vito este atât de bogată, încât nu prin asta putea el să-i atingă!

Arnold se încruntă căci nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o luase discuția lor.

— O să-i angajăm cel mai bun avocat pe care ni-l putem permite, dar tatăl tău ar trebui să fie aici, căci este răspunzător pentru a nu-l fi disciplinat pe Tim cu mult timp în urmă.

— O să merg să-l văd, spuse Ashley, sigură că discuția lor nu-i va fi lui Tim de nici un ajutor.

Tim stătea pe marginea patului, cu capul în mâini. Nici nu ridică privirea când se deschise ușa.

— N-am știut că ești aici până când nu ți-am auzit glasul, zise el.

— Arnold m-a informat, spuse ea rezemându-se de ușă. De ce ai făcut asta, Tim? Vito nu ți-a făcut nimic...

— Chiar așa, Ashley? Dar cu tine cum rămâne?

Ți-a ruinat viața, n-ai mai fost primită acasă, ai ajuns să locuiești în condiții improprii, să ai o slujbă de mizerie, toate astea din cauza lui! Iar ticălosul de Pietro te disprețuiește de parcă celebrul lui unchi ar fi făcut ceva de care să fie mândru!

— Tu nu știi ce-a fost între mine și Vito! îl opri Ashley.

— Orice ar fi fost, tu aveai nouăsprezece ani, iar el douăzeci și opt, asta spune totul.

— Relația noastră n-a mers, Tim, asta este realitatea.

— A renunțat la tine când a aflat că ești gravidă și s-a însurat cu alta, i-o întoarse Tim.

Ashley făcu o grimasă, amintindu-și de copilul pe care-l pierduse.

— N-a fost chiar așa, Tim, el n-a știut că eram însărcinată, de fapt nici eu n-am știut atunci când am decis să ne despărțim, și nu i-am spus niciodată.

Băiatul o privi, cu ochii mari.

— Nu mă minți, Ashley, nu mai sunt un puști!

— Așa au stat lucrurile, Tim.

— Nu cred, continuă el. Vito te-a abandonat.

Te-a folosit, nu se poate să nu fi știut de copil!

— Pietro știe că am pierdut sarcina?

— Nu, dar...

— Nici Vito n-a știut.

Era prea târziu acum să-și dorească să-i fi spus totul. Dar cum ar fi putut s-o facă pentru ca el s-o înțeleagă? Sunt lucruri despre care nimănui nu-i place să vorbească. Sunt lucruri despre care nu poți vorbi unui adolescent tentat să-și considere sora mai mare o victimă. Că lucrurile cam așa stăteau era adevărat, dar ea-și alesese această soartă.

— Nu-ți mai face probleme în privința mea, Tim!

— Nu mai sunt un copil, Ash! murmură Tim.

Ceea ce ți-au făcut ție mi-au făcut și mie într-un fel. N-am mai rezistat, am văzut roșu în fața ochilor și mi-am pierdut controlul, mă înțelegeți?

Da, ea îl înțelegea perfect, căci ei doi aveau același temperament. Aveau felul de a fi al tatălui lor, erau iuți la mânie.

Arnold o aștepta jos, insistând s-o conducă acasă, sub pretext că simte nevoia să respire aerul curat al serii. Drumul spre locuința ei se desfășură aproape în tăcere, cu excepția întrebării pe care Arnold i-o puse despre universitatea la care studia.

Acum, Ashley știa ce are de făcut. Trebuia să-l vadă pe Vito, să-l sensibilizeze, să-l facă s-o asculte. Dacă va fi

nevoie îl va implora pentru Tim, se va târî chiar, la picioarele lui. Ashley avea mândria ei dar acum se punea problema fratelui ei, a libertății lui ca și cea a mamei lor. Se strecură în pat istovită, iar efectele șocului prin care trecuse începură încet să se diminueze. O, Doamne, de ce a trebuit să se întâmple așa? Și de câte ori va trebui să mai plătească pentru o greșală din trecut? Simpla greșală de a se fi îndrăgostit nebunește de omul nepotrivit.

De fapt, repeta greșeala mamei sale, dar despre Sylvia Forrester nu se putea spune că fusese o personalitate puternică. Docilă și foarte blândă, mama ei era permanent condusă de tatăl lor, încât după treizeci de ani de căsătorie ajunsese o ființă lipsită de personalitate, care-și cerea scuze și pentru simplu fapt că mai exista încă, strivită de dominatorul ei soț.

La optsprezece ani, Ashley era perfect capabilă de a-și controla propriile sentimente, iar viitorul îi era foarte clar conturat, ca un plan de bătaie desfășurat pe masa unui comandant de oști. Nu visase decât la absolvirea universității, care apoi s-o propulseze în lumea afacerilor. Dar se împiedicase încă din primul an de studii. De ce oare? Timp de cinci luni ea renunțase la aceste idealuri, uitase lecțiile de educație primite. Ba chiar pentru a înrăutăți lucrurile, era convinsă că știe ce face și că acționează corect. Și crezuse asta despre relația ei cu Vito. Chiar de la început ar fi trebuit să realizeze că iubirea pentru el era ceva interzis, periculos, care-i scăpase de sub control. Cândva, se lăudase cu faptul că se poate autodisciplina, și nu lăsase loc pentru nici un bărbat în planurile ei de viață. Bărbații erau cei care pretindeau prea multe, care luau totul, care așteptau numai să primească, cei care complicau lucrurile. Poate că atunci când va avea în jur de treizeci de ani și va fi bine orientată în carieră, va admite un bărbat în acel compartiment secret al inimii ei, cu condiția ca acesta s-o sprijine în toate ambițiile ei, și să se mulțumească doar cu faptul că a fost

admis în acel mic compartiment secret...

Dar soarta își mai răsese o dată de ea, scoțându-i-l în cale pe Vito, un bărbat diametral opus idealului ei. Cândva, Vito crezuse că o adusese acolo unde voia el, că o transformase total. Încetul cu încetul, îi erodase încrederea în sine, criticându-i de fiecare dată acțiunile. Slavă Domnului că ea reușise să se trezească. Altfel, într-o bună zi s-ar fi privit în oglindă și ar fi văzut-o pe mama ei acolo.

O femeie nefericită, legată iremediabil de un bărbat care ar fi fost ca o otravă pentru ea, dar împotriva căruia n-ar fi avut curajul să lupte. N-ar fi fost nimic mai rău pentru Ashley decât căsătoria cu Vito Cavalieri...

— N-are rost să mai așteptați. V-am prevenit că domnul Cavalieri nu este disponibil și nici nu va fi.

Când este la Londra nu are timp nici să respire.

Sunt oameni care așteaptă de săptămâni să vorbească cu el.

Deci, Vito nu putea fi găsit la telefon și nici în persoană. Dar el trebuia s-o primească, știa de ce este ea aici. Ashley sunase la creșa la care lucra ca asistentă ca să-și ia o zi liberă și intrase în banca lui Vito Cavalieri chiar la deschidere, iar acum, la ora două, încă se mai afla la parterul clădirii cu douăzeci de etaje și mai credea că Vito îi va acorda o secundă din timpul lui. Totul în jurul ei dovedea eleganța, bunul gust, opulența familiei Cavalieri.

Ashley își spusese că cu patru ani în urmă ar fi intrat fără probleme în această clădire impresionantă, îmbrăcată în jeanși și tricou. Dar poate că acum era îmbrăcată prea sărăcăcios. În zilele acelea se simțea atât de stăpână pe sine, dar acum încrederea începuse s-o cam părăsească. Se părea că Vito n-avea de gând s-o primească și era normal, căci nu se despărțiseră tocmai prieteni. De fapt, se despărțiseră urându-se, dar ea sperase că Vito va reacționa ca un bărbat civilizat.

— Domnișoară Forrester? auzi vocea recepționerei. Dacă mai aveți răbdare încă o oră domnul Cavalieri v-ar putea primi, secretara lui încearcă să vă strecoare în cabinet înainte de masa de prânz.

— Ce amabilă femeie! șopti Ashely.

— Puteți aștepta la ultimul etaj, îi mai spuse recepționera.

Bineînțeles, ultimul etaj le întrecea în somptuozitate pe celelalte. Ashley se simți strivită de luxul și opulența interioarelor și acest lucru o deranjă. Bruneta cea zveltă, secretara lui Vito, se pare, o privi contrariată prin ochelarii cu rame dintre cele mai costisitoare. Văzând-o, Ashley își duse instinctiv mâna la cap. Părul îi stătea groaznic, îi atârna în dezordine, după aproape cinci ore de așteptare. Până să fie anunțată să intre la Vito abia se mai ținea pe picioare și nu-și mai amintea nimic din discursul pe care-l pregătise pentru a-l impresiona. Era evident că Vito o lăsase intenționat să-l aștepte.

— Poftiți, vă așteaptă domnul Cavalieri, îi spuse secretara, într-un târziu.

Ashley îl urî în acel moment pentru c-o lăsase să se transforme într-un pachet de nervi. Secretara îi mai spusese că domnul Cavalieri nu-i putea acorda decât zece minute. Zece minute erau de ajuns pentru a pleda cazul lui Tim? Ușa se deschise și Ashley fu introdusă într-un birou somptuos, cu un calculator și mai multe telefoane. Era o atmosferă care putea intimida pe oricine. Ashley simți că tot trupul i se acoperă de transpirație. Acum, îl avea în față pe Vito, mai atrăgător ca niciodată, îmbrăcat într-un costum impecabil, cu același zâmbet rece.

— Îți mulțumesc că m-ai primit totuși, reuși ea să îngaimă. Dar nu erau vorbele cu care ar fi vrut ea să înceapă discuția cu Vito, după patru ani.

Capitolul 2

— Sper că nu mă vei considera grosolan dacă-ți voi cere să-mi spui pe scurt ce te aduce aici. Vito făcu un semn cu mâna spre scaunul care se afla în fața biroului. Te rog să ai în vedere că n-am chef să te aud cerându-ți scuze pentru faptele fratelui tău.

Ashley se simți distrusă chiar înainte de a începe să vorbească, dar din fericire sună un telefon și atenția lui Vito se concentrează asupra acestuia, lăsând-o pe ea pe planul doi. Nu se putu abține să-l studieze. Era deosebit de atrăgător. Avea pomeții proeminenți, trăsături puternice, pielea închisă la culoare. Dar dacă erai femeie, ochii erau cei care te impresionau în primul rând. Avea ochi căprui, cu irizări gălbui, incredibil de frumoși. Vito era un bărbat senzual. De fapt, ea își aminti că nu era femeie între cincisprezece și cincizeci de ani care să nu se întoarcă după el. Vito puse receptorul în furcă, și îngăimă o scuză.

— Vrei să te implor în genunchi să-l ierți pe Tim?

— Mai precis, pentru ce ai venit aici? o întreabă el cu ochi reci.

— Să discutăm despre Tim și fapta lui. Cred că nu ești informat, dar nepotul tău...

Vito ridică ochii spre ea.

— Pietro te-a insultat în fața fratelui tău? A fost un incident regretabil.

— Asta este tot ce poți spune?

— Pietro și-a pierdut doi dinți în acel incident, i-o întoarce Vito. Și-au rezolvat problemele cu pumnii, iar Pietro a fost în dezavantaj, dar mi-a spus totul. Oricum, asta nu este o scuză pentru ca fratele tău să facă acte de vandalism.

— Și cu asta punem punct actului unu. Ce zici și de actul doi? Tim a fost încolțit de patru derbedei în afara școlii, iar unul dintre ei a fost nepotul tău.

— Când asta?

Ashley se strădui să-și amintească data.

— Este imposibil, la acea dată Pietro era la Roma.

— Atunci, poate că a pus la cale totul, nu?

— Pietro nu este un laș, dar dacă ai dovezi, mai stăm de vorbă.

Ashley se simțea neputincioasă, era lipsită de informații concrete.

— Am înțeles că rivalitatea dintre ei pornește de la o fată...

— Deci, vrei cu orice chip să-l scoți vinovat pe Pietro.

Ashley roși din nou, de furie. Dacă Vito ar fi catadicsit s-o primescă mai devreme, poate că s-ar fi descurcat mai bine, și-ar fi controlat emoțiile, dar așa, se văzu dezarmată și neputincioasă. Căci el o făcuse să sufere mai mult lăsând-o să aștepte o dimineață întreagă.

— Sunt foarte îngrijorată pentru el, fură singurele vorbe pe care putu să le spună. Este foarte stresat de examenele care se apropie. Eu n-am vrut decât să-ți faci o imagine mai corectă despre el.

— Pe mine nu mă interesează nici Tim și nici ce gândește el, căci nu mai este copil, trebuie să răspundă pentru faptele lui.

Ashley își spusese că tot la ea se afla cheia acestei convorbiri, dar cum putea ea oare să-i spună în ce fel viitorul ei fusese afectat de relația cu el? Cum ar fi putut să-i vorbească despre sarcina ei? Tocmai lui Vito? Într-un moment de slăbiciune, îi mărturisise lui Susan că era însărcinată cu copilul lui Vito și avusese încredere în ea, dar tatăl lor o auzise pe Susan spunându-i soțului ei despre sarcina surorii sale și secretul nu mai fusese secret! Descoperirea că fiica lui era însărcinată îl scosese din minți pe Hunt Forrester. Teamă că-și va pierde buna reputație în fața comunității fusese de ajuns ca să-l facă s-o renege, mai ales că acum Vito era căsătorit cu altă femeie,

ceea ce lui Ashely îi sporea vinovăția.

Dar la patru luni ea pierduse sarcina... și cei care știuseră situația ei crezuseră că ea pusese totul la cale. Nu, nu-i putea spune lui Vito despre asta, lui nu-i plăceau copiii în mod deosebit.

— Tim are doar optsprezece ani, se trezi ea vorbind după ce rătăcise printre amintiri. Și eu am partea mea de vină. N-am discutat niciodată ceea ce a fost între noi, iar el a tras niște concluzii incorecte și a reacționat așa cum știi. Se lasă tăcerea. Vito stătea acolo, în fața ei, rece și sigur de el, intimidând-o. Dacă va fi condamnat, toată viața lui va fi distrusă. Și-a pierdut capul, Vito. Acum, îi pare rău pentru ce-a făcut.

— Și de ce n-a venit el să-și ceară scuze?

— Nu știe că am venit eu să pledez pentru el.

Dar oricum, ai agitat poliția prea mult, așa încât nu mai are scăpare.

— Ce crezi, dacă eu sau vreun alt membru al familiei mele am fi fost în calea mașinii, el ar fi frânat?

— De ce vrei să faci lucrurile mai complicate decât sunt? Tim n-a avut intenția să ucidă pe nimeni! A făcut totul sub impulsul alcoolului!

— Ai venit să mă sensibilizezi? Cine încalcă legea trebuie să plătească. Nu faci bine dacă-i iei apărarea fratelui tău încercând să-i mușamalizezi faptele!

— Este vorba doar despre o blestemată de mașină, Vito! N-a avut intenția s-o distrugă. Dacă trimiți la închisoare un tânăr doar pentru o mașină și o fântână, îi distrugi toată viața!

— N-o să faci închisoare, este la prima abatere.

— Dar asta nu e prima...

— A, deci în mod deliberat m-ai făcut să cred că fratele tău a avut o simplă abatere.

— L-ai cunoscut pe Tim, Vito?

— Foarte scurt, la petrecerea lui Pietro. Îți seamănă

mult la culoarea tenului, a părului, și are temperamentul tău.

— Crezi că și eu am tendințe spre violență?

— Are și ochii tăi, continuă el ignorându-i spusele.

— Dacă ți-am plăti daune ți-ai retrage acuzațiile?

Vito îi mai aruncă un zâmbet rece.

— Familia ta nu are mijloacele necesare. Acea fântână despre care vorbești avea o sculptură anume, ceva unic, ce nu se poate restaura. Iar mașina era un Ferrari F40 pe care am plătit patru sute de mii de lire acum patru ani, când a fost scoasă pe piață, cu ocazia celei de a patruzecoa aniversări a lui Ferrari.

— Nu agreez ideea de a da atâția bani pentru o mașină, dar parcă spuneai că banii nu înseamnă nimic pentru tine.

— Iar pentru tine ei sunt totul.

— Cândva ne-am iubit, Vito...

— Oare? Ce ciudat că vorbești acum despre dragoste, trebuia s-o faci atunci, când eram împreună.

Dar ar fi bine să revenim la Tim. Nu este cazul să aducem sentimentele în discuție când a fost vorba doar despre sex. Ai distrus tot ce am simțit cândva pentru tine.

— Și tu ai făcut asta cu sentimentele mele!

— De fapt, dacă-mi amintesc, te-am onorat chiar cu o cerere în căsătorie!

— Poți numi asta onoare? i-o aruncă Ashley furioasă. Chiar și acum mai gândești tot așa? Și celei pe care ți-a luat-o familia de nevastă îi faci aceleași reproșuri? Numai că în cazul ei, te-ai repezit s-o iei de nevastă cu amândouă mâinile, probabil că-ți rezolva unele interese!

Vito sări în picioare și se repezi spre ea.

— Dacă mai faci asemenea remarci la adresa defunctei mele soții, o să uit că ești femeie și o să primești ceea ce meriți!

— Ai spus defunctă? Ashley lăsă capul în jos,

copleșită de o asemenea veste. Îmi pare rău.

— Nu cred, insistă Vito.

— Bine, să zicem că nu-mi poate părea rău cu adevărat pentru că n-am cunoscut-o, i-o întoarce Ashley. Dar sunt sigură c-a fost o sfântă, total diferită de mine, care...

— Adevărat, era total diferită de tine. Tu ai chip angelic, temperament vulcanic și ești complet lipsită de scrupule și de morală, ba chiar aş putea spune că te porți uneori ca o femeie ușoară. Nu te pot asemui nicicum Carinei.

Ashley păli și broboane mici de transpirație îi acoperiră fruntea.

— Dumnezeu, cred că mi-am pierdut mințile în clipa în care m-am culcat cu tine!

— Da, amândoi ne-am pierdut temporar mințile la vremea aceea.

Deci Carina nu mai exista, era doar un nume.

Cea care fusese mireasa celei mai mediatizate căsătorii a anului în Italia, cea care-i adusese o avere colosală. Vito nu pierduse timpul, se și logodise la o lună după despărțirea lor, iar după încă o lună se căsătorise. Din fotografiile pe care le văzuse în presă, Ashley citise iubire în ochii Carinei. Că Vito se căsătorise fără a fi îndrăgostit asta era evident, dar între ei nu existase nici măcar atracție fizică. În noaptea căsătoriei lui Vito, Ashley ar fi vrut să se sinucidă... iar zilele care urmaseră fuseseră un coșmar. Nici ea nu-și mai amintea cum supraviețuise. Dar Vito renunțase la ea fără probleme, o scosese din viața lui fără cel mai mic regret. Ea, odată foarte puternică, fusese aruncată la o parte ca o jucărie stricată. Învățase atunci că era la fel de vulnerabilă ca orice femeie îndrăgostită, iar în lungile luni care urmaseră căsătoriei lui, ea trăise într-un permanent coșmar, dar în cele din urmă fusese forțată să accepte realitatea și să se

obișnuiască cu ea. Vito n-o iubise niciodată, căci dacă ar fi făcut-o n-ar fi putut să se însoare cu altă femeie.

Vito mă urăște, gândi ea, privindu-i picioarele încălțate în pantofi din piele ca de mânășă. Mă urăște pentru faptul de a-i fi refuzat cererea în căsătorie. Dar își aminti că venise pentru a rezolva problema lui Tim iar până în acel moment nu făcuse o impresie prea bună. Ashley se simțea ca un vulcan gata să erupă. Numai doi oameni puteau s-o mânănească atât de tare. Unul era tatăl ei, celălalt Vito.

Fu cuprinsă de panică și de mânie, lucru care o făcu să-și piardă mințile, pentru că în cazul ei supraviețuirea însemna că nu trebuia să se lase niciodată impresionată sau speriată de alții. Îi aruncă o privire din care el putea surprinde atât sfidarea cât și ura ei.

— N-am venit aici ca să cerșesc clemență...

— Oricum, este mai bine să stai jos, spuse Vito.

Ashley își aruncă pe spate, vădit iritată, părul ei roșu Tizian, și-l înfruntă pe Vito.

— Știu ce-ai vrea să auzi, și ce-i mai rău, știu ce gândești. De fapt, știu ce-ai gândit de cum am pus piciorul în această încăpere!

— Am sperat că pentru liniștea noastră, a amândurora, n-o vei face, șopti Vito.

Vocea lui o făcu să-și piardă echilibrul timp de o secundă. Ochii lui pătrunzători o cercetau, de parcă el ar fi așteptat să descopere ceva ce-i fusese tănuat până atunci.

— Vrei să auzi că regret acum că nu m-am măritat cu tine?

— Oare asta vreau? repetă Vito.

Ashley își îndreptă umerii.

— Trebuie să fiu foarte cinstită cu tine pentru ca să pot trece peste starea de disconfort pe care mi-o creează aducerea aminte a ceea ce s-a întâmplat cu patru ani în urmă.

— Atunci, fii onestă, cara.

Ashley trase aer în piept.

— Trebuie să știi că încă sunt mândră că ți-am refuzat cererea. De fapt, că am refuzat să fiu proprietatea ta, să fiu subjugată și supravegheată îndeaproape. N-ar fi mers.

— Dar relația intimă a mers, numai Dumnezeu știe cât de bine, murmură Vito.

Ashley roși. Vito o învălui cu ochi reci.

— Chiar ar fi fost un sacrificiu să-mi fii soție? Să te bucuri de tot ce este al meu?

— Dacă simți nevoia să te referi la relația noastră ca un negustor și să enumeri tot ce am pierdut din punct de vedere material... probabil că ai dreptate. Dar ai știut chiar de la început care este părerea mea despre căsătorie, nu poți spune că n-ai fost prevenit.

Căsătoria este o instituție patriarhală care favorizează bărbații în detrimentul femeilor, introduce sexul într-o lume a pasivității și dependenței, și pe noi femeile ne face să ne pierdem individualitatea.

— Fleacuri feministe. Niciodată n-am auzit atâtea prostii!

Ashley îl înfruntă.

— Desigur, poți avea o altă părere, dar eu mi-o păstrez pe a mea. Oricum, n-am venit aici ca să reînvii un trecut pe care amândoi preferăm să-l dăm uitării. De ce să ne implicăm și personalitățile în asta? N-am venit aici ca să mă cert cu tine, mă poți face să spun ceea ce n-aș vrea să auzi.

— Te scuzi cu multă finețe, trebuie să recunosc, zise Vito.

Pentru prima oară, Ashley se trezise dând glas convingerilor sale de adolescentă, pe care și le reprimase cu obstinație. Dintr-un motiv inexplicabil, ea nu mai simțea aceeași feroare a convingerilor pe care o avusese până

atunci.

Dar acum, nu mai conta. De ce ar fi trebuit să se scuze că-i salvase pe amândoi de agonia prelungită a unei căsătorii dezastruoase? După cinci luni de prietenie erau ca șoarecele și pisica.

Sfârșiseră curând. Ashley simțea că se află pe marginea unei prăpastii și are rău de înălțime. O podidură lacrimile, ea era ultima persoană din lume care putea pleda în favoarea lui Tim, cu Vito. Ea era cel mai prost mesager pe care băiatul și l-ar fi putut alege. Iar timpul nu diminuase antipatia lui Vito. Îi aruncă acestuia o privire și înțelese pentru a mia oară, dacă mai era nevoie, că nu s-ar fi putut despărți prieteni.

Vito era descendentul unei familii bogate, cu sânge albastru, arogant prin natura lui, bărbatul care obținea tot ce-și dorea. Când te numești Cavalieri, lumea este ca o scoică, iar perla din mijloc îți poate aparține doar ție. Faptul că acest Vito se hotărâse să se însoare cu ea în ciuda opoziției familiei, ar fi trebuit să însemne foarte mult, în concepția lui.

— Singura mea rugămintă este să renunți la plângerea împotriva lui Tim.

— De ce aș face-o? îi răspunse el sec. Dacă gândesc ca un om de afaceri, ar fi o acțiune neprofitabilă pentru mine. Dacă-l eliberez pe fratele tău de acuzații nu înseamnă că el va avea sentimente mai bune față de mine, iar libertatea lui nu are importanță. Pentru tine este foarte importantă? Ce înseamnă pentru tine?

— Totul, șopti ea gândindu-se la viața fără perspectivă pe care o va duce Tim și la povara vinei pe care o va purta ea toată viața.

— Dacă te reîntorci la mine s-ar putea să renunț la acuzații.

— Vito, eu nu glumeam.

— Nici n-a fost vreo glumă. Nu ai decât să capitulezi

în condițiile impuse de mine, și fratele tău va fi liber.

— Ce rezolvare absurdă ai găsit!

— Dar mi-ai mai fost cândva amantă, fără să mă iubești. Așa că poți s-o faci acum, tot fără dragoste, cu toată ura de care ești capabilă. Limbajul trupului tău este foarte expresiv, remarcă Vito. Readu focul acela înapoi în patul meu și mă poți convinge să-i iau fratelui tău un Ferrari numai pentru el.

Ashley lupta cu emoțiile, cu lacrimile, cu indignarea. Oare cum îndrăznea el să-i facă o astfel de propunere? Desigur, Vito voia s-o umilească din nou. Acel Vito care o lovise atât de tare prin căsătoria cu altă femeie.

— Ei, cara, ce zici?

— Nu cred că vorbești serios! spuse ea cu ochii scoși din orbite.

— Trebuie să fii soția mea, Ash!

— De ce ai vrea să mă mai iei de nevastă acum?

— Tu știi răspunsul meu, care, de fapt tu mi l-ai sugerat, cu patru ani în urmă. Am nevoie de o servitoare care să strângă după mine, o sclavă devotată care să-mi măgulească eul și o femeie frumoasă pe care s-o scot în lume, îmbrăcată în toalete exorbitante. Și în cele din urmă sexul... asta este ce-mi doresc. Numai o căsătorie mi-ar oferi toate astea.

Ashley uitase de mult aceste vorbe pline de venin pe care i le adresase cândva, dar el, remarcă ea plină de uimire, n-o făcuse.

— Iar sub aceste haine umile și ridicole știu că se ascunde un trup perfect. Încă mai doresc această femeie. Și de ce n-aș face-o, dacă îmi stă în puteri?

— Ești nebun! strigă Ashley.

— Oare? Vrei să spui că te-aș putea avea altcumva?

Te doresc, Ashley, iar asta este singurul tău atu.

Dacă accepți rolul pe care ți-l ofer, depinde doar de tine.

— Mai bine moartă decât măritată cu tine!

— Acesta este răspunsul tău final?

Ashley se îndreaptă spre ușă ca o furtună.

— Nemernicule! Sper să arzi în iad pentru ceea ce mi-ai spus astăzi!

— Nu vreau decât să-ți amintesc că dacă două ființe pline de furie se încleștează, obiectul furiei lor piere! Ai citit, desigur „Îmblânzirea scorpiei”?

Ashley fu aproape s-o dărâme pe secretara lui Vito care aștepta nerăbdătoare afară.

— Cum poți să lucrezi pentru un nemernic ca ăsta? îi strecură ea printre dinți.

Capitolul 3

— Sex nelimitat, oriunde și oricum aş vrea... repetă Ashley îndreptându-se spre lift. Cum îndrăznea el să-i vorbească astfel?

Ei, Ashley, ai făcut ceea ce-ai putut să faci, adică mai mult rău decât bine, îşi spuse ea. Îi apăru însă în faţa ochilor chipul chinuit al lui Tim. Păşi în gol şi fu aproape să-şi piardă echilibrul, iar furia faţă de Vito se spulberă. Dumnezeu, oare avea de gând să stea cu mâinile încrucişate şi să vadă cum Tim va fi condamnat? Se simţea vinovată. Vito fusese de acord s-o asculte. Şi ea ce făcuse cu această ocazie? În loc să urmărească umilită interesele lui Tim, avusese acea izbucnire fără tact, ajungând la subiecte care nu aveau ce căuta în discuţie. Pierduse această ultimă şi singură ocazie de a rezolva problema lui Tim. Numai o femeie fără minte ar fi procedat ca ea. Tim o apăraseră şi în numele ei fusese bătut şi umilit. Chinuit de imposibilitatea de a-l reduce la tăcere pe Pietro, mânia lui Tim se concentrase asupra lui Vito, cel care era autorul nenorocirilor surorii lui. Probabil, el avusese intenţia de a duce maşina lui Vito şi de a o lăsa undeva pentru a-l speria pe acesta, era sigură că Tim nu intenţionase mai mult. Ca toţi puştii de seama lui, şi el era, desigur, un fan al automobilului şi luase o decizie copilărească, lucru care-l dusese la un adevărat coşmar. Dar Curtea nu va dori să ştie despre provocările pe care le suferise Tim. Nu te consideri răspunzătoare pentru tot ce a tras familia noastră în jos? îi reproşase Susan. Dacă nu ţii seama de reguli, trebuie să plăteşti. Cu patru ani în urmă, Ashley se mutase în apartamentul lui Vito, conştientă că încălca principiile morale ale tatălui ei. Dar nu lăsase capul în jos şi sfidase pe toată lumea de la început până la sfârşit, deşi plătitise un preţ prea mare pentru mândria ei, dar tocmai acum îi trecu prin minte că poate nu fusese singura care o făcuse. Şi mama ei fusese foarte afectată. Era foarte

posibil ca Sylvia Forrester să fi clacat din aceleași motive. Ca să nu mai vorbim despre riscul de a-și vedea fratele în spatele gratiilor. Oare era prea târziu? Ashley își îndreptă umerii și trase aer în piept. Trebuia să-și mobilizeze toate forțele și tot curajul pentru a se întoarce la banca lui Vito Cavalieri. Cu obrajii arzând, se apropie de biroul recepționerei care nici n-o mai lăsă să vorbească și-i spuse:

— Domnul Cavalieri a sunat chiar acum pentru a vă invita în biroul dânsului.

Ashley clipi, luată prin surprindere. Cum se făcea că era așteptată? De unde știa Vito că ea se va întoarce și încă atât de repede? Chiar înainte ca ea însăși să ia o decizie? Nu avea nici un rost ca Vito să-i ceară să se mărite cu el. Era un individ căruia îi plăcea să facă dragoste dar nu era un sclav al sexului și dovedise asta căsătorindu-se cu altă femeie, renunțând la ea și la cererea pe care i-o făcuse. Iar acum, când se așternuse atâta neîncredere și amărăciune între ei, mai avea sens să-i facă o astfel de propunere? Oare mai era posibil s-o dorească în aceste condiții? Greu de spus.

Vito o primi contemplând-o cu ochi grei de dorință. Dar Ashley era încă în alertă, conștientă că se confrunta cu un adversar care cunoștea mai bine ca ea tacticile de luptă.

— De unde ai știut c-o să mă întorc? i se adresă ea ca și cum n-ar mai fi fost capabilă să-și rețină vorbele.

Vito ridică din sprâncene.

— Furia, plecarea intempestivă, întoarcerea?

Toate astea îmi sunt cunoscute.

— Se pare că mă cunoști foarte bine.

— Nu chiar, dar destul pentru a ști la ce să mă aștept.

În trecut, ea se opusese dorinței lui de a-i cunoaște familia, comportându-se ca și cum legăturile de familie n-ar fi fost importante. Cum ar fi putut să-l ducă acasă la părinții ei, să-l introducă în atmosfera de acolo? Cum ar fi

reacționat el dacă ar fi aflat că tatăl ei urăște toți străinii?

Diferența de educație dintre ei ar fi fost mult mai evidentă cu această ocazie.

— Ce plăcere ai putea avea în a mă forța să mă căsătoresc cu tine?

— Dar nu te forțez deloc, îți dau ocazia să optezi!

— Nu mi se pare corect! strigă Ashley disperată.

— Viața nu este întotdeauna cinstită!

— Îmi ceri imposibilul!

— Atunci, nu mai are sens să discutăm, spuse el rece.

— Am putea relua discuția, se oferă Ashley, cu chipul lui Tim în minte.

— Vom avea multe de discutat, o să luăm masa în apartamentul meu.

— Masa? repetă ea.

— Exact, mi-e foarte foame.

— Am crezut că ai deja o casă.

— Apartamentul îmi este mai comod în timpul programului.

Un lift privat îi duse direct la mașina lui Vito.

— Cu ce te ocupi acum? Fratele tău nu mi-a satisfăcut curiozitatea, deși am vrut să aflu de la el în ce măsură ai reușit să-ți realizezi visurile. Ai renunțat la mine pentru carieră, nu?

— A, zise ea pălind, mă ocup de comerț. Nu era tocmai o minciună, își spuse ea mai apoi. Până obținea o calificare în problemele de îngrijire a copilului, la cursurile fără frecvență, lucra într-un supermarket, cu jumătate de normă, iar câteva ore pe zi într-o creșă.

— Mă uimești, Ash, n-am crezut c-o să alegi acest domeniu. Erau lucruri mai interesante de făcut...

Ea ridică din umeri. Nu-i putea spune. Ar fi fost ultima umilință la care s-ar fi putut supune. Dacă ar fi apucat să termine cursurile de contabilitate... dar îi putea

spune că avea foarte multă dreptate că ea nu apucase pe calea cea bună și alesese domeniul cifrelor față de care nu avea nici un fel de chemare? Își aminti că fusese sfătuită să nu aleagă acest domeniu, dar ea insistase să-i dovedească tatălui ei că poate avea succes într-un domeniu care era prin excelență al bărbaților. Era o fată foarte încăpățânată, dar de data asta eșuase chiar înainte de examene, deși ea mai credea încă în faptul că numai sarcina și despărțirea de Vito o împiedicaseră de a trece examenele.

Îi plăcea să lucreze cu copiii. Aceasta era o înclinație pe care nu și-o refuzase complet, dar nu se putuse manifesta încă în acest domeniu, pe deplin. Iar acum se afla într-o situație imposibilă.

Studia pentru a-și lua o licență care să-i permită să predea. Și toate acestea aveau să se termine din cauza unui bărbat care simțea nevoia să se răzbune pe ea.

— Crezi că vor fi probleme dacă vei renunța la slujbă?

— Nici una. Ashley zâmbi amintindu-și de creșa în care lucra, unde directorul nu mai știa ce să facă pentru a-și convinge angajații să rămână. Dar tot nu înțeleg de ce vrei să te însori cu mine?

— Mai am un motiv mult mai puternic, pe care nu ți l-am împărtășit până acum. Cred că te vei simți mai ușurată când îl vei auzi. Dar prefer să discutăm despre asta în apartamentul meu.

Din fericire, nu era același apartament pe care-l cunoștea ea prea bine. Era ceva mai mic, elegant, iar cele trei tablouri ale lui Toulouse Lautrec erau expuse privirilor într-un salon cochet. Ashley era sigură că se afla în fața unor originale, un Cavaleri nu ar fi apelat la reproduceri. Probabil că valorau peste un milion de lire. Asta nu era lumea ei, își spuse Ashley. Fiica unui negustor de mașini nu avea ce căuta într-o lume atât de rafinată, și dacă odată crezuse că se va putea integra, primise o lovitură foarte puternică de la un alt Cavaleri, mama lui Vito. Își mai

amintea și acum cecul lăsat de Elena Cavalieri. Un majordom le aduse mâncarea. Deși nu mâncase nimic de când auzise de arestarea lui Tim, ea abia putu să înghită câte ceva, în timp ce Vito mânca, netulburat de răspunsurile ei monosilabice. Când ajunseră la cafea care le fu servită în salon, ea insistă:

— Aș vrea să aud, ce motiv puternic ai?

— Desigur, nu este vorba despre o căsătorie pe viață, îi spuse Vito de la bun început. Dar m-am gândit că astfel ai putea plăti daunele provocate de fratele tău.

— Dar cum? insistă ea, fără a avea nici cea mai vagă idee despre ce putea fi vorba. Desigur, era evident că Vito avea un motiv mai puternic decât acela de a se uni pur și simplu cu ea în sfânta legătură a căsătoriei, care astfel, nu mai era chiar sfântă. Vito continua s-o examineze cu ochii lui mari.

— Există un singur lucru în viața asta pe care soarta mi l-a refuzat.

— Ce, bijuteriile Coroanei Angliei? Nu văd ce altceva ți-ai putea refuza.

— Îmi doresc un copil, spuse Vito.

Ceea ce auzi o făcu să simtă nevoia de aer.

Simți că tot sângele i se scurge din față. Oare... el știa ceva despre sarcina pe care o pierduse ea?

Nu, nu ar fi avut cum să știe.

— Nu ai copii? se forță ea să întrebe.

— La șase luni după căsătoria noastră, Carina s-a îmbolnăvit. Avea leucemie. Cu toate tratamentele pe care le-a făcut, nu putea să poarte o sarcină.

Ashley era zguduită de brutalitatea informațiilor primite. Aflase cu surprindere că soția lui, o femeie foarte tânără, murise, dar ea presupusese că se întâmplase în vreun accident de mașină. Dar ceea ce aflase schimba total datele problemei.

— Regret, spuse ea, căci orice alt comentariu ar fi

fost de prisos.

— De ce?

— Pentru că nu sunt o femeie lipsită de sensibilitate! i-o aruncă ea. Sau nu am voie să-mi exprim regretul pentru moartea cuiva? Dar ce legătură are faptul că-ți dorești un copil cu mine?

— Sunt gata să mă însor cu tine pentru ca să-mi dăruiești un copil, spuse Vito evitându-i privirea.

— Ești nebun, Vito!

— Nu înțeleg de ce ți se pare absurdă cererea mea, dar nu este vorba nicidecum despre nebunie.

Te văd ca pe femeia perfectă pentru a juca rolul unei mame. Tu nu-ți dorești copii. După naștere vom divorța și tu-ți vei putea continua viața fără nici un amestec din partea mea.

— Aș vrea să nu aud ceea ce-mi spui, Vito. Este cea mai obscenă propunere care mi s-a făcut vreodată!

Te-ai putea căsători cu o mulțime de femei, sunt sigură de asta, și ai avea o familie în adevăratul sens al cuvântului!

— Dar eu nu mai am nevoie de o soție, cel puțin nu de una în sensul clasic al cuvântului. N-ar fi moral să forțez o altă femeie să-mi facă un copil.

— Dar față de mine de ce consideri firesc s-o faci?

— N-aș avea nici un fel de pretenții în această relație, iar ție nu-ți plac copiii. N-ai intenționat niciodată să te legi prin căsătorie de mine, mi-ai spus asta cu patru ani în urmă.

Ashley ar fi vrut să-i strige că la vremea aceea avea doar nouăsprezece ani și că era nehotărâtă, ca orice adolescent, că observase cum mama ei își pierduse sănătatea în timpul sarcinilor pentru a-i naște tatălui ei fiul pe care și-l dorea.

— Dar te mai poți căsători, încă.

— Da, dar s-ar putea ca niciodată să nu întâlnesc pe

cineva cu care să doresc să mă căsătoresc. Dar nici n-aș vrea să devin părinte la o vârstă avansată.

Tata avea cincizeci de ani la nașterea mea, iar noi doi n-am fost niciodată prea apropiați, diferența de vârstă era prea mare.

Vito nu-i spusese niciodată acest lucru. Probabil Elena Cavaleri fusese cu cel puțin treizeci de ani mai tânără decât soțul ei. O, Doamne își spuse Ashley, numai dacă ar ști Vito ce aproape a ajuns de sufletul ei cu această mărturisire!

— N-aș fi crezut că mă vei considera vreodată demnă de a-ți naște moștenitorul! spuse ea. Mai ales cu părerea pe care o ai despre mine.

— Ești foarte atrăgătoare, inteligentă și foarte curajoasă.

— Vrei să spui că am întrunit toate calitățile pentru a deveni mamă purtătoare, dar nu am valoare morală.

— Nu cred că am spus așa ceva, ripostă Vito.

— Dar asta ai vrut să lași să se înțeleagă! îi replică Ashley, cu durere în glas. Tu consideri că o femeie adevărată pune bărbatul înainte de orice altceva, poate chiar înaintea propriei persoane!

— Eu nu știu decât că eu, ca bărbat, n-am fost capabil să te conving să faci cel mai mic compromis sau sacrificiu pentru mine.

— Un mic compromis? Un mic sacrificiu? Să mă mut în Italia, să renunț la studii, să mă mărit cu tine în pofida instinctelor mele care-mi spun să n-o fac, și să-ți fac o progenitură, în timp ce tu vei pretinde că înțelegi ce simt...

— Aș încerca să fiu foarte atent și răbdător, interveni Vito.

— De fapt, până acum ai fost doar necinstit!

— Am încercat să fac compromisuri pentru a ne salva relația! șuieră Vito. De multe ori am vrut să te scutur ca să-ți vină mintea la cap, să fac uz de forță pentru ca să fiu

ascultat. De multe ori am vrut să pătrund în mintea ta ca să-ți rearanjez niște circuite defecte, pentru a te aduce la normalitate.

— De multe ori am spus că singura femeie cu care te-ai putea înțelege ar fi o menajeră, i-o întoarce Ashley, și mă abțin să-ți spun ce gândesc despre această propunere a ta legată de copil, dar aș vrea să afli totuși ce-aș vrea să faci cu propunerea ta!

— Dacă ieși pe această ușă, Ash, fratele tău merge la închisoare!

Ea îngheță.

— Nemernicule! strigă ea revenind la dura realitate după ce timp de câteva minute reușise să se simtă ca altădată.

— De fapt, sunt ceea ce ai făcut tu din mine, îi răspunse Vito, cu blândețe de data asta. Tipul cu care ai făcut sex, căruia i-ai sucit mințile dar de care n-ai simțit nevoia să te legi.

Ashley luă o ceașcă de cafea și i-o aruncă în față.

— Cum îndrăznești să-mi spui toate astea?

Ceașca se sparse de șemineu iar conținutul ei murdări haina lui Vito.

— Tata m-a învățat să nu lovesc niciodată o doamnă, murmură el, dar acum mă simt liber să procedez cum doresc, pentru că nu există o doamnă adevărată în această încăpere.

— Tocmai ai pus punctul pe i, începu Ashley dar se întrerupse pentru a lăsa să intre servitorul cu o altă ceașcă de cafea.

Nici nu se închise bine ușa după el, că Vito o apucă de amândouă mâinile.

— Dă-mi drumul! strigă ea, dar în zadar. Ashley deveni sălbatică, pierzându-și controlul, lovind cu mâinile, cu picioarele. Vito o ridică în aer, o scutură bine, apoi o lăsa să cadă la pământ.

— Dacă vrei să te porți ca un animal sălbatic, ți-aș putea oferi o cușcă.

Desigur, Ashley fu cea care pierdu. De fapt, ea nu câștigase prea mult alături de Vito, căci acesta era mult mai încăpățânat și mai hotărât decât ea. Deși era la fel de temperamental ca și ea, Vito se putea controla datorită intelectului său și nu acționa sub imperiul emoțiilor. Și știa să iasă biruitor din orice confruntare. Iar acum se pare că o adusesse exact acolo unde voise el, s-o facă să revină sub controlul lui, la mâna lui. Ashley realizează că Vito nu-i mai dădea drumul. Încercă să se elibereze căci era prea aproape de trupul lui puternic.

— Te rog să-mi dai drumul, te porți ca un...

— Ca un bărbat care te dorește!

Dar nu mai apucă să replice căci deja Vito o săruta, iar ea se simți prizoniera buzelor lui. Ashley realizează că Vito era punctul ei slab, în momentul în care el o atingea, nu-i mai putea riposta. El o sărută așa cum obișnuia să facă și dragoste cu ea: cu foc, cu pasiune, fără rețineri, iar ea începea să-l simtă prin fiecare fibră a trupului ei care-l dorea.

Sesizându-i dorința, Vito îi spuse:

— Ar fi bine să nu te mai întorci la serviciu astăzi. Între noi lucrurile se află în aceeași stare în care au rămas acum patru ani, ne iubim și ne dorim la fel de mult. Puțini sunt ac ei care se pot bucura de astfel de sentimente. Dar ești prea îmbrăcată, Ash.

Ea îl privi speriată, dar nu se putu împotrivi mângâierilor lui. Aflată simultan la extremitățile sentimentelor, șocată, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla cu propriul ei trup, Ashley îngheță. Prea devastată pentru a face față la orice în afara propriilor ei reacții, se simțea prea dur confruntată cu imposibilul. Nu mai era tânăra care să se lase luată pe sus de hormoni. Cum putuse să-l lase să-i facă toate acestea? Ridică ochii spre el uimită, în așteptarea unui răspuns. Vito o privi,

neînțelegând ce se întâmpla cu ea.

— Totul este la fel ca înainte, nu ți se pare, cara?

Mai simțim încă aceeași dorință unul pentru celălalt. Ne leagă ceva atât de puternic, ceva ce n-aș fi crezut că există, până te-am cunoscut. Nu voi lăsa să-mi scape ocazia de a mă bucura din nou de tine.

— Mă dezguști, Vito! Ashley făcu o încercare timidă de a se elibera din brațele lui și de a-și aranja hainele. Ea simți că în acel moment nu-și putea recăpăta nicicum controlul de sine.

— Și ce-aș putea dori mai mult decât o femeie care vede problema sexului ca un bărbat, care nu așteaptă să treacă prin fazele tradiționale și plictisitoare ale curțării, sau căreia nici nu-i trece prin cap să-mi ceară să n-o ating până la căsătorie... Am spus ceva nepotrivit? Întrebă el observând că fata îl privea ciudat.

Atâtea dintre cele spuse de el erau greșite, dar erau atât de multe încât ea nu le putea pune cap la cap. Era pentru prima oară confruntată, fără nici un fel de pregătire anterioară, cu tot ceea ce considerase ea în timp a fi imagini ale lui Vito, care acum se prăbușeau ca un castel de nisip. Dar pentru ea era mai mult decât evident că-l iubea cu aceeași disperare, iar asta îi dădea puteri asupra ei.

Tatăl ei avusese aceste puteri asupra mamei ei, și slavă Domnului, și le exercitase din plin. De aceea, se decise că nu-i va da o asemenea armă pe mână.

Probabil este ceva ce ține de alchimia trupurilor noastre, sau de vârsta mea, se încurajase singură.

Nu-l iubesc, n-am nevoie de el, pot trăi departe de el. Astfel își construise ea propria-i apărare. Și se comportase în consecință, refuzând să-i confere drepturile elementare solicitate de el. Desigur, ea nu se comportase astfel fără justificare. Dar el se purta ca și când i-ar fi fost stăpân, iar ea reacționase ca o femelă încolțită de un mascul puternic,

care considera că eliberarea ei era ceva ce ținea de ocuparea teritoriilor și nu avea nimic de a face cu sexul feminin. Privindu-l pe Vito care era calm și liniștit acum, îi era greu să-și amintească certurile lor violente, gelozia și posesivitatea lui, atunci când ea îndrăznea să-și arate colții.

— Vito, eu... El n-o cunoscuse cu adevărat.

Avusese totdeauna talentul de a o interpreta greșit, iar acum se aștepta ca ea să pună în practică ceea ce propovăduise cu mult timp în urmă.

— Dă frâu liber sentimentelor tale, o provocă Vito. Și să nu spui că nu vrei să faci dragoste, pentru că eu sunt sigur că nu este așa.

— Aș vrea să nu mai încerci să mă convingi cu propriile mele argumente!

— Asta înseamnă că unele dintre ele n-au fost prea inspirate! Sau ești gata să recunoști orice, pentru a nu te culca acum cu mine?

Întorcând capul ea se întrebă dacă era metoda lui de a pecetlui o înțelegere la care ea nu aderasese niciodată. Dumnezeu, dacă soarta fratelui ei atârna numai de el, ce putea face ea? Dacă Vito va repeta această cerere, ea va părăsi apartamentul lui și va lua primul autobuz, incapabilă de a-l mai privi în ochi.

— Nu m-am complăcut niciodată într-o stare de promiscuitate, murmură ea.

Vito o privi amuzat. Dacă Ashley i-ar fi interceptat zâmbetul, s-ar fi înfuriat și mai tare. Dar cele douăzeci și patru de ore de încordare fără hrană și fără somn o făcură să cedeze nervos și fata izbucni în lacrimi, lucru care-l șocă pe Vito. Dorea să fie singură.

— Te rog să-mi dai drumul!

— Cum aș putea s-o fac?

— Nu mai suport, nu sunt o prostituată!

— Nici n-ai putea fi, o liniști el, nu ai atitudinea

necesară și ai prea multă stofă pentru o femeie de asemenea categorie! o asigură el.

— Știi că nu-mi place să plâng și detest femeile plângăcioase, dar acum nu mă pot abține!

Vito încercă s-o calmeze. Iar ea dădu frâu liber lacrimilor pentru că așa simțea nevoia să facă.

Mirosul trupului lui, atât de familiar, o învălui.

Ashley nu-și amintea dacă o mai luase cineva în brațe, probabil că tot el fusese ultimul care o făcuse. Se simți înfrântă. Dar nu se simțea foarte rău. Era confortabil așezată, era alinată și fără să vrea, simțindu-se protejată, se apropie și mai mult de el. Epuizată fizic și psihic, refuza să-și mai pună la îndoială comportamentul.

— Ar trebui să-mi cer scuze, spuse el pe același ton autoritar, se pare că ai marele talent de a mă face să scot la iveală lucruri care nu-mi plac.

— Și eu simt la fel, mărturisi ea. De aceea mi se pare normal să înțelegi că nu vei avea nici o șansă în ceea ce mă privește.

Vito ridică degetul arătător ca pe un baston de mareșal care-și cheamă oamenii să-i asculte ordinele.

— Nu mi te împotrivi, Ash. Vei pierde.

— Întotdeauna îi lovești pe cei căzuți?

— Dar tu nu ești la pământ acum, îți reîncarci bateriile doar. Îți sugerez să te muți în acest apartament cât mai repede. Poți s-o faci cât sunt eu plecat.

— Plecat, spui?

— Plec la Geneva peste câteva ore și mă voi întoarce săptămâna viitoare. Atunci o să te duc și la operă, îmi amintesc că-ți plăcea cândva.

Ashley strânse din dinți.

— Și Tim?

— Voi lua legătura cu poliția.

— Crezi că te vor asculta?

— O vor face, totul s-a petrecut pe o proprietate privată, este problema mea dacă vreau să se continue procesul sau nu.

Ashley răsuflă ușurată. Vito făcuse un gest frumos pentru ea, pentru a o liniști. Cu patru ani în urmă o distrusese părăsind-o. Sub picioarele ei se deschisese o prăpastie iar ea se prăbușise. În timp ce ea se îneca în suferință și singurătate, el se căsătorise și se ocupase de acele minunate afaceri care-i aduseseră faima în cercurile financiare, devenind cel mai tânăr președinte al Cavalieri Mercantile Bank. Era o lecție din care ea putea învăța ceva. Poate că reacționa exagerat sub imperiul emoțiilor, dar suspecta că tot ce i se întâmpla fusese creionat cu grijă pentru a o reduce la o devastare emoțională.

— N-o să fiu o nevastă bună, Vito, reluă ea pe un ton plângăreț.

— Nimic nu aduce mai multă plăcere decât durerea.

— Nu sunt masochistă, Vito.

— Consideră totul ca o afacere profitabilă, iar dacă te vei strădui să nu fii o soție rea nici eu nu voi fi un soț rău. Ceea ce se va petrece cu noi după căsătorie va fi răspunderea ta.

— Ce sincer ești, Vito! îi replică ea observând că el se pregătea să cheme mașina.

— Să sperăm că va fi o căsătorie... normală.

— Dacă am trăi într-un azil de nebuni, probabil că așa ar fi!

— Și încă ceva! Aș vrea să te porți corespunzător cu familia mea! De asemenea, să te îmbraci conform noului tău statut social.

Rezolvăm problema asta săptămâna viitoare. Și, fără bărbați, fără flirturi! Dacă încalci aceste reguli, vei regreta, cara!

Capitolul 4

— Vrei să-mi arăți că-mi ești recunoscătoare pentru că datorită mie v-ați împăcat? zise Tim disprețuitor, dar Ashley citi în ochii lui că da, asta era ceea ce credea el sau ceea ce voia să creadă, era singurul lucru care i-ar fi permis să-și continue viața cu o conștiință curată. Dezbătuseră de multe ori problema aceasta, în ultimele zile. Ca și ea, Tim era o fire suspicioasă. Spre deosebire de Susan, el nu se mulțumise să accepte situația ca atare.

Ashley făcuse eforturi pentru a-l convinge că nu era necesar să-i mulțumească lui Vito pentru mărinimia lui, reușise să-l facă să ajungă la un compromis, să-i scrie o scrisoare prin care să-și ceară scuze, lucru pe care Tim îl acceptase într-un târziu, după ce ea îl convinsese că va fi mai bine să lase ca praful să se mai aștearnă pe capota Ferrariului distrus, înainte de a da ochii cu stăpânul acestuia.

— Această întâmplare nefericită mi-a dat ocazia să discut cu Vito și să lămurim din problemele trecutului.

— Și crezi c-o să te măriți cu el, în cele din urmă?

— Este prea devreme ca să pot spune asta.

— Cred că este încă foarte îndrăgostit de tine dacă a renunțat la pretenții.

Ashley îi zâmbi. Acesta era cel mai bun mijloc de a-l manevra pe Tim care urma să intre în sesiune și problemele nu-i lipseau. Părinții lor se întorseseră din concediu și o dată ce se rezolvase problema era mai bine să nici nu afle ce primire dramatică li s-ar fi făcut în caz că nu se rezolva nimic.

— Am de gând să vând mașina și să-i înapoiez banii lui Vito, spuse Tim după un moment de gândire.

— Să nu faci asta, pentru că va trebui să-i dai o explicație tatei! îi spuse Ashley îngrozită.

— Sunt conștient că banii pe care îi voi da nu acoperă

daunele, dar trebuie să fac tot ce pot deocamdată.

— Dar asigurările nu-ți restituie banii? întrebă Ashley.

— Nu asta este problema, oftă Tim. Nu pot uita ce-am făcut cu mașina lui.

— În acest caz, tata va afla toată întâmplarea, rosti ea cu jumătate de gură, gândindu-se pe cine va da tatăl lor toată vina, ca de obicei.

Ashley porni spre apartamentul lui Vito, gândindu-se că ar putea face în așa fel încât să se sustragă acestei căsătorii imposibile. Prima mișcare era mutarea ei în apartament, căci era mai înțelept să evite o discuție cu Vito. Iar cea de a doua ar fi insistența ei în a-i dovedi că nu este pregătită pentru a avea un copil și poate îl va face să se răzgândească. Nu era ea cea mai indicată femeie pentru a deveni mama vlăstarului familiei Cavalieri. De fapt, ei nu-i era prea clar ce-și dorea Vito mai mult, un copil, sau răzbunare? Un fiu ar fi fost foarte important pentru el, nu se îndoia de asta. Propriul ei tată fusese obsedat de ideea de a avea un băiat. În ziua în care i se mai născuse o fiică în locul fiului pe care-l așteptase atât, Hunt Forrester părăsise imediat spitalul și revenise după câteva zile pentru a-și lua de acolo soția și noua lor fiică. Cu un oftat, Ashley scoase din poșetă cheia pe care i-o dăduse Vito și se îndreptă spre cel mai mic dintre dormitoare, pe care-l alesese pentru a-și despacheta lucrurile. Când ajunse în prag, rămase uimită. Toate cutiile în care se aflau lucrurile ei dispăruseră. Deschise nedumerită ușa unuia dintre dulapuri și observă că acolo se aflau lucruri care nu-i aparțineau.

— Unde naiba ai fost până acum?

Ashley se întoarse speriată căci se crezuse singură în apartament. Dar Vito se afla în cadrul ușii, cu un chip amenințător ca un nor negru.

— Te-ai întors de la Geneva?

— De cinci zile caut să iau legătura cu tine aici, în acest apartament! Unde ai fost? o întreabă el cu un chip întunecat. Ți-ai adus lucrurile abia în dimineața asta.

— Și, unde sunt?

— Le-am aruncat.

— Poftim?

— Am aruncat toate hainele pe care le-ai adus pentru că ți-am cumpărat eu totul de la Geneva.

Te îmbraci ca o servitoare și nu-mi place asta.

Ashley își aminti că deși dintotdeauna Vito fusese un tip impertinent și arogant, nu sărise calul ca acum. Mă uit la tine și-mi spun că vrei cu tot dinadinsul să-ți maschezi feminitatea.

— Este ridicol ce spui!

— Insist că detești să fii femeie!

Poate așa era, căci ea crescuse în ideea că feminitatea ei nu fusese niciodată un motiv de mândrie sau de bucurie, ci un sever handicap. Chiar și în casa ei se simțise ca un pui de cuc, atât de diferită de mama și sora ei care aveau comportamente de femei adevărate, nu ca ale ei, de băiețoi. Doar când greșea ceva tatăl ei o băga în seamă. Iar indiferența lui continuă o făcuse să devină și mai rebelă. Susan, sora ei, câștigase mai mult în ochii tatălui lor fiind mai supusă și mai femeie.

Ashley rămase cu ochii ațintiți asupra rochiilor scumpe care atârnau în garderoba ei.

— Să-ți amintești mereu că influențele tale vor fi numai asupra exteriorului meu. Sub aceste toalete scumpe voi fi aceeași.

Vito-și dresе glasul.

— Vreau să fii conștientă de potențialul pe care-l ai.

Exact ca o investiție profitabilă, își spuse ea. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Hainele nu avuseseră niciodată importanță pentru ea, dar știa că lui nu-i plăcuse niciodată cum se îmbrăca ea.

— Spune-mi, zise Vito, perspectiva de a te îmbrăca numai în mătăsuri și dantele te deranjează atât de mult?

Era evident că el încerca să repare lucrurile, realizase c-o rănisă.

— Nu mă simt deranjată cu una, cu două. Dar adevărul era că se simțise destul de jignită.

Lenjeria de mătase, elegantă, care să pună în evidență un trup de femeie era ceva străin pentru ea și i se părea o idee amenințătoare în perspectivă.

Se simțea ca și când ar fi pactizat cu Vito, încurajându-l s-o trateze ca pe un obiect profilat pe sex, care are ca singur țel să aducă plăcere stăpânului.

— Tot ce ai adus se află în acel colț, spuse Vito indicând o cutie plină cu albume, articole de ziar, jurnale personale.

— Cine a umblat prin toate astea?

— Eu.

Ashley nu arată că era deranjată, căci Vito nu era omul care să facă asta de obicei. El știa să respecte intimitatea unei persoane. Ashley ținea un jurnal încă de la doisprezece ani și nu-și puse problema că el nu ar fi trebuit să aibă acces la toate aceste informații. De fapt, ea întotdeauna avusese încredere în Vito că n-o va trăda, că n-o va dezamăgi. Tocmai de aceea se simțise atât de afectată de căsătoria lui cu Carina. El îi repeta mereu c-o iubea, c-o va iubi mereu, iar ea îl crezuse, dar fuseseră numai vorbe goale. Ea chiar credea pe atunci că Vito o iubea, indiferent de cum stăteau lucrurile între ei, pentru ca în final el s-o rănească prin căsătoria cu Carina, ultimul lui act de trădare, care o lăsase goală și pustiită, dezolată, fără a avea curajul de a mai iubi vreodată.

— Ar trebui să te schimbi pentru ca să putem cina înainte de operă.

— De ce nu-mi alegi tu lucrurile cu care să mă îmbrac? Așa se procedează cu păpușile Barbie.

Vito aruncă o rochie neagră pe pat, fără o vorbă.

— Săptămâna trecută am ajuns la o înțelegere, Ash. Eu am căutat să mă conformez în totalitate aștept ca și tu să faci același lucru.

— Vito, nu cred că-ți voi putea dărui un copil!

— Vrei să spui că nu ești pregătită s-o faci? Vito o scrută din priviri. Oare bănuia ceva despre sarcina pe care ea o pierduse?

— Nu asta am vrut să spun. În familia mea, ezită ea, apoi se forță să continue, nu sunt femei care să ducă sarcina prea bine. Susan nici măcar n-a încercat să aibă un copil. Mama a născut trei dar a avut și multe avorturi.

— Tot nu văd ce legătură are asta cu noi...

— Ar trebui să mă duci la un doctor mai întâi! Îți va spune că nu sunt bună de prăsilă!

— Ești o femeie normală, Ash, nici nu mă gândesc să te duc la doctor, pentru ce aș face-o? Dacă nu vom avea șansa unui copil, măcar vom încerca.

Nu te strădui să scapi de căsătorie în felul ăsta, Ash.

— Și dacă totuși va fi așa, lucrul ăsta n-o să te deranjeze?

— Nici vorbă, deja am ce-mi doresc.

Da, era adevărat că se putea considera stăpânul ei acum, dar dacă ea va continua să se împotrivească, el va reacționa, pentru că era un singur lucru în care Vito nu excela și acela era răbdarea. Dar renunță și începu să se pregătească îmbrăcându-se cu rochia adusă de Vito, amintindu-și de o imagine asemănătoare când o colegă, Phoebe, îi împrumutase o rochie pentru o petrecere dată la hotelul Mayfair de cineva din înalta societate. Prietena ei o sfătuisese să nu spună că era studentă ci că este secretară sau orice altceva. La zece minute după ce ajunseseră acolo, Phoebe se întâlnise cu cineva cunoscut și o lăsase singură.

Imediat fusese înconjurată de tineri, dansase, se

distrase. La un moment dat la masa ei fusese adusă o orhidee, dar ea nu-și închipuse că-i era destinată.

— Mi s-a spus s-o aduc doamnei de la masa douăzeci și doi, insistase chelnerul, care-i adusese și o sticlă de șampanie.

— Cred că este o greșeală, spusese Ashley.

Dar chelnerul mai sosise o dată, aducând o carte de vizită.

— Domnul de la masa aceea dorește să vă țină companie, insistase el.

— Este într-un scaun cu rotile, cumva?

— Nu, doamnă, este domnul de la masa trei.

— Vito Cavaleri? spusese ea atunci citind cartea de vizită, fără a putea să creadă că toate acestea îi erau adresate ei. Nu știu cine este. Dar curiozitatea nu-i dădu pace și se strădui să-l vadă pe drumul spre toaleta doamnelor. Din nefericire, se împiedică de marginea ringului de dans și Vito fu cel care o salvă. N-ar fi fost mai simplu să mă inviți la dans fără altă introducere?

— Nu-mi place să mă amestec cu mulțimea, fusese răspunsul lui. El o privise iar ea parcă se topise dintr-o dată sub intensitatea privirilor lui.

— Și dacă n-aș fi venit aici?

— Te-aș fi descoperit eu altfel, îi spusese el atunci sărutându-i pielea din interiorul brațului.

Cu acea ocazie, Ashley o întâlnise pe sora lui, Giulia, care îi ceruse să-i spună cum se cunoscuseră. Ashley fusese foarte sinceră, dar fata rămăsese cu ochii ațintiți asupra ei de parcă ar fi refuzat s-o creadă.

— Glumești! insistase Giulia. Vito este un tip plictisitor, care nu știe să facă conversație și tocmai de asta cred că se potrivește foarte bine cu Carina. Curând se va căsători cu ea... apoi, fata roșise brusc și schimbase subiectul. Aceea fusese prima dată când auzise numele Carinei, dar nu și ultima. Carina era fiica unor prieteni

apropiați ai familiei Cavalieri, care erau convinși că într-o zi el se va căsători cu fiica lor. De ce nu renunțase ea cu patru ani în urmă la orice fel de relație cu Vito? Trebuia să admită că el era un bărbat matur, sofisticat. Într-o încercare prostească de a se pune într-o lumină favorabilă ea îi spusese, conformându-se sfaturilor primite de la Phoebe, că este secretară, și mai adăugase vreo patru ani la vârsta ei de atunci. Iar comportamentul lui Vito n-o impresionase defel căci era obișnuită să fie curtată de bărbați, pe care însă știuse să-i țină la distanță până acum. Dar, întrucât cu Vito lucrurile stătuseră tocmai invers chiar de la început; ea făcuse eforturi de a face oarecare impresie, lucru care o puse într-o postură umilitoare. Vito o sărutase de câteva ori în timpul dansului. Simțise acele sărutări până în vârful picioarelor. Fusesse apoi purtată în noapte spre o limuzină, unde se trezise din nou în brațele lui Vito, victima unei nevoi urgente de a face dragoste, lucru neobișnuit pentru ea.

Lăsase în lift sandalele lui Phoebe, în drum spre apartamentul lui Vito, iar rochia și-o pierduse pe hol.

— Toată viața am dorit să cunosc o femeie ca tine, îi șoptise Vito, scoțându-i lenjeria înainte de a intra în dormitor. Iar acum când te-am găsit, nu te mai las să pleci. Atâta pasiune, atâta spontaneitate...

Iar Vito, deși un bărbat sofisticat în aparență, fusese destul de surprins să vadă a doua zi petele de sânge de pe cearșaf. Apoi, după ce ea se lăsase cuprinsă de tristețe, acționase mai mult ca un judecător decât ca un amant. De ce oare nu-i rezistase?

De ce-l lăsase s-o trateze astfel? Și de ce pretinsese a fi ceea ce nu era? Și ce vârstă avea ea de fapt? Căci văzută la lumina zilei nu arăta a douăzeci și trei de ani.

Era încă un copil. Vito păli, căci avea o soră de seama ei. Uimit, rămas fără replică, el îngăimase cuvinte în italiană care pentru ea păruseră fără noimă, exprimând chintesența furiei lui. Iar concluzia la care ajunsese el

fusesse că fata era prea lipsită de responsabilitate încât nu putea fi lăsată de capul ei. Apoi conchisese că ea avusese noroc să-l întâlnească.

Tremurând de rușine și furie, Ashley se înfășurase într-un prosop și începuse să-și caute hainele.

— Ce faci? o întrebase Vito.

— Mă duc acasă.

— Nu poți face asta, mai trebuie să discutăm, îi spusese el, marcat de anunțul ei.

— Nu așa se procedează după o aventură de-o noapte?

— Dar nu asta a fost! îi replicase Vito cu amărăciune. N-am avut aventuri de-o noapte până acum. Ce fel de bărbat crezi că sunt? Ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost mai mult decât o partidă de sex. Dar cum ai fi vrut să reacționez eu astăzi după ce am descoperit că m-ai mințit? Dacă aș fi știut că ești virgină nu m-aș fi culcat cu tine.

Am acționat ca un iresponsabil, n-am luat măsuri de precauție, ai putea fi gravidă...

— Nu-ți face probleme, iau anticoncepționale...

Vito o privise uluit.

— Parcă spuneai că...

Ashley obținuse exact ce-și dorise, îl făcuse să creadă că era în căutare de un iubit și că-l alesese pe el. De fapt, realitatea era că ea lua pastile pentru a-și rezolva problemele legate de ciclul menstrual, nici prin gând nu-i trecuse că s-ar fi putut culca cu un bărbat. Dar reveni în prezent, reflectând la minciuna cu care ea intrase în această dragoste. Chiar din prima zi. Nu voise ca Vito s-o vadă vulnerabilă și confuză. Fusesse furioasă pe ea, pe el, dar realizase că ceea ce se petrecuse între ei fusesse ceva la care participaseră amândoi, ceva puternic, care nu-i va lăsa posibilitatea să scape de el prea ușor, ceva ce așteptase de mult timp.

— Ești gata? o întreabă Vito.

Ashley se ridică și mai nesigură sub privirile lui care o fascinau acum mai mult decât în seara în care-l cunoscuse. Vito trase aer în piept și uluit, îi șopti:

— Arăți ca o pictură preraphaelită.

— Și mă simt ca o prostituată.

— Eu nu mi-aș face nici o problemă. În momentul în care deschizi gura, orice asemănare dispare.

Mai apoi, în mașină ea-i spuse:

— Nu voi fi acceptată de familia ta, acum patru ani au crezut că sunt vreo chelneriță cu care te-ai încurcat din întâmplare!

— Și de unde ai aflat ce gândesc ei despre tine?

Ashley nu era pregătită să-i spună despre vizita mamei lui. Era ceva degradant. Și asta nu pentru că Elena Cavalieri ar fi fost dură sau grosolană.

Mama lui era o adevărată doamnă, dar nu se sfiise să o convingă că este mai bine să-l părăsească pe Vito, pentru a nu-i ruina viața.

— Ash, ți-am pus o întrebare.

— Am crezut că asta este părerea lor despre mine.

— Și asta te-a făcut să mă refuzi?

Ashley se gândi la felul în care sunt cerute alte femei în căsătorie. Poate că iubiții lor le aduc flori, îngenunchează și le cer mâna, dar ea nu avusese parte de un astfel de tratament. După cinci luni de concubinaj, în timpul unei discuții, Vito îi amintise că va trebui să se căsătorească cu el pentru că o dorea ca soție și mamă a copiilor lui.

— Ashley! o atenționează el.

— Nu, nu m-a influențat în nici un fel, nu voiam să mă mărit cu tine, asta-i tot. Dar adevărul era altul. La două zile după ce descoperise că era însărcinată, ea îi telefonase în Italia. Giulia răspunsese la telefon și-i spusese că Vito se logodea. Mai voia să-i vorbească? Ashley pusese receptorul jos fără o vorbă, atât de șocată că nu mai articulase un

cuvânt.

— Dar de data asta o să te măriți cu mine, rosti Vito cu încăpățănare. O să te scot din acea cochilie în care trăiești, o să te scot de acolo, fie chiar și în bucățele!

— Dacă o să faci asta o să te urăsc mai mult ca acum!

— Și ce am de pierdut?

Cinară la Ninety Nine din Park Lane.

— Cred că a sosit momentul să ne întoarcem la un subiect pe care începuserăm să-l discutăm acum câteva ore, Ash, spuse el la un moment dat, întrerupându-i gândurile. Unde ai fost astăzi?

— Am petrecut ziua cu Tim. Va părăsi Londra, pleacă acasă să se pregătească pentru examene.

Vito respiră adânc, vădit nemulțumit de răspunsul ei. Chiar sub tenul lui măsliniu, el nu putu masca faptul că albise de furie.

— Minți! îi spuse el furios. În dimineața asta, când ți-am găsit lucrurile în apartament, i-am telefonat surorii tale să întreb de tine, iar ea mi-a spus că fratele vostru a prins ultimul tren spre casă, cu câteva ore mai devreme...

Ashley înțelese că Tim alesese să recurgă la o minciună decât să-i spună lui Susan că preferase să petreacă ultima zi cu Ashley și nu cu ea.

— A mințit-o, am petrecut ziua împreună și...

— Atunci, fără îndoială mușcătura de la gât este ultima lui semnătură, nu?

— Mușcătură? repetă ea ducând mâna la locul cu pricina. Avea o urmă acolo? Își aminti că ducând mâna spre un geamantan deschis, pentru a-și scoate un pulovăr, îi căzuse capacul lovindu-se puternic. Masase locul, dar degeaba...

— Ești o femeie ușoară, Ashley, ți-ai petrecut ziua cu un alt amant.

— Este ridicol ce spui, zise ea atunci, vădit șocată de afirmația lui făcută într-un local unde ea nu se putea

apăra.

— Dacă n-aș fi văzut semnul ăsta poate n-aș fi știut niciodată, gemu el iar furia lui fu amplificată de spațiul acela restrâns în care nu se putea exprima nestingherit. Ceru să i se aducă nota de plată, dar apoi se răzgândi și vru să termine vinul. Vei sta aici până o să termin tot ce am de spus, zise el printre dinți, va trebui să mă asculți, aici ești în siguranță. Afară vei fi într-un permanent pericol.

Nu sunt sigur că nu voi profita de tine, nu văd de ce n-aș face-o. Am fost prea blând cu tine până acum. Cu patru ani în urmă ai plecat din apartamentul meu. Unde te-ai dus? Doar nu te-ai întors în camera aceea întunecoasă din apartamentul pe care ai insistat să-l păstrezi pe tot timpul relației noastre? Cred că te-ai dus direct în patul altui bărbat!

— Nu este adevărat!

— A, nu era un bărbat, era un puști, cumva? Un prieten! o maimuțări el.

— Era doar un prieten!

— A, deci îți place s-o faci și cu prietenii! Ai sărit dintr-un pat în altul! Cum se numește o femeie care procedează astfel?

— Cred că exagerezi!

— Nici vorbă! o contrazise Vito cu emfază. Aș fi vrut să fie așa, pentru că sentimentul mândriei rănite avea curând să fie înlocuit de ceva mai puternic... Vito lăsă vorbele în suspensie iar ea avu o sumbră presimțire că se va întâmpla ceva și rămase așteptând ca securea să-i cadă asupra capului.

La o lună după ce te-ai mutat cu el ai mers la o clinică de ginecologie să rezolvi mica problemă nedorită care apăruse. Iar problema aceea n-ai prea rezolvat-o cu blândețe, nu?

Ashley lăsă capul în jos, incapabilă de a mai rosti un

cuvânt. Nici nu-și mai aminti cum părăsise restaurantul în care Vito rupsesse ultimul vâl al intimității ei.

Capitolul 5

Ashley era șocată. Nici nu-și aminti cum se așezase în mașină. Vito o condamnase iar ea nu avusese ce să-i răspundă. Simțea că el era îndreptățit s-o disprețuiască. Nu știa de unde aflase el tot ce se petrecuse după plecarea ei. Nu mai conta acum că se mutase la Steve doar pentru că nu avusese unde să se ducă, pentru că-și subînchiriasse camera înainte de a o rupe cu Vito.

Steve o lăsase să doarmă pe o canapea, fusese un prieten bun și înțeleghător, o sprijinise la nevoie, dar se dovedise prea imatur pentru a înțelege ce simțea o femeie însărcinată împotriva voinței ei.

Ashley fusese foarte nefericită când aflase de logodna lui Vito cu Carina. Apoi, fusese îngrozită de reacția tatălui ei când va afla că ea este însărcinată, și se simțise disperată, părăsită, dezorientată și foarte singură cu toate eforturile lui Steve.

Apelase la un cabinet de ginecologie dar când i se propusese soluția finală, ea ezitase, întrebându-se cum ar arăta copilul ei, ce ochi ar avea, imaginându-și viața alături de el. Doctorul o privise cam ciudat văzând că ezită atât. O lăsase să telefoneze cuiva iar ea o sunase pe Susan pentru că Steve era indisponibil, avea examen în acea zi. Îi spusese lui Susan că intenționa să păstreze copilul și era sigură pe acordul ei. Tocmai siguranța aceasta îl scosese din minți pe tatăl ei. Iar când pierduse sarcina simțise că fusese o pedeapsă cerească, o palmă dată de Dumnezeu pentru că nu dorise copilul chiar de la început.

— Vito, murmură ea...

— Considerăm subiectul încheiat.

— Atunci de ce l-ai mai adus în discuție? N-am făcut chiuretaj, Vito, am pierdut sarcina.

— Ashley, tu aveai marea calitate de a spune mereu adevărul, acum, te rog, nu-mi insulta inteligența.

— Iar cu Steve n-am avut o relație amoroasă. Dar văd că nu crezi ce-ți spun eu, nici măcar că am fost astăzi cu Tim. Nu am un iubit acum.

— Știu că pe tine te interesează sexul, cuvântul dragoste este un eufemism pentru tine.

Vito o duse la operă. Iar ea, căreia îi plăcuse întotdeauna opera, de data asta nu se mai bucură de spectacol. Vito o conduse acasă după prima pauză, văzând că lacrimile îi udă obrajii fără încetare. Tăcerea se așternu între ei ca un perete de sticlă pe care ea se simțea prea istovită pentru a-l escalada.

— Ash, îi auzi ea glasul, apoi îi simți mâna mângâindu-i părul. Am fost prea brutal cu tine, recunosc, am făcut-o dinadins, am vrut să te rănesc...

— Și ai reușit s-o faci, acum, lasă-mă să-mi vărs amarul în liniște.

— Ashley, nu te-am văzut plângând atât de mult cu patru ani în urmă, ce se întâmplă cu tine acum?

— Plângeam și atunci dar o făceam numai în baie.

— Aș fi vrut să știu asta, începu Vito să râdă. Ne vom căsători peste zece zile și apoi vom pleca în luna de miere, în Sri Lanka.

Ashley continua să se gândească la felul în care el o părăsise cu patru ani în urmă, iar acum își permitea s-o judece pretinzând că ar fi făcut alegerea pe care orice femeie în situația ei ar fi făcut-o. Vito nici nu întrebase măcar dacă ea purtase copilul lui, presupunând că pentru ea era greu să fie sigură de asta.

Iar dacă el n-o iubise cu adevărat, fusese obsedat fizic de ea. Refuzul ei de a se căsători cu el îi afectase mândria masculină, iar faptul că o crezuse în brațele altor bărbați adăugase un capitol și mai neplăcut odiseei lor. Se pare că soția lui, Carina, nu avusese parte de atâta brutalitate din partea lui.

— Oricum, aș vrea să știi că fac tot ceea ce fac numai

din dragoste, Ash. Poate că te surprinde afirmația mea. Crezi că toată dorința neîmpărtășită pe care o simt față de tine mă face să fiu violent și răutăcios. Renunțasem la speranța de a mă putea îndrăgosti, căci împlinisem deja douăzeci și opt de ani. Atunci te-am văzut, într-o noapte, și te-am dorit mai mult ca orice...

— A fost doar pasiune și s-a consumat pentru amândoi.

— Dar dragostea mea pentru tine n-a murit, Ash, zise Vito sărutând-o.

Ashley încercă să se împotrivească și să lupte cu senzațiile acelea pe care le mai experimentase cândva, care o făceau să devină un obiect în brațele lui. Putea să se oprească acum, își repeta ea. Vito n-o putea forța la scene de intimitate. Îți place să dramatizezi, Ash, ca de obicei. De ce nu recunoști că văzându-mă după patru ani, m-ai devorat din priviri după primele cinci minute!

— Asta este o minciună!

— Consolează-te cu ideea că dacă n-ar fi fost așa, nu te-ai fi aflat acum, aici.

Ashley reuși să se elibereze din brațele lui și ieși din încăpere.

Vito o urmă, o prinse în brațe și o sărută cu pasiune iar ea se lăsă sărutată, ba chiar răspunse cu toată convingerea. Timpul nu mai avea sens pentru ei. Nu mai exista decât lumea exterioară și senzațiile lor. Vito lupta cu hainele care nu voiau să-i elibereze trupul. Simțea că tot corpul îi arde, dar de fapt, flăcările erau în ea, ea era cea care ardea, pierdută iremediabil sub atingerea lui.

Deodată, el se eliberă și-și scoase hainele.

Murmură ceva în italiană, apoi gemu:

— Cum naiba ai reușit să mă aduci în starea asta?

Nu așa mi-am propus să mă comport... Vito făcu dragoste cu ea, intempestiv, ca o armată de ocupație. Ea se mișca după ritmul fantastic al trupului lui, abandonată și

purtată de cele mai subtile senzații, pentru ca în minutul următor să geamă de extaz, golită de orice gând. Cu un geamăt, Vito i se alătură. Când se trezi, în jurul ei totul era ca în iad. Luminile erau aprinse și primul lucru asupra căruia îi căzură ochii fu o fotografie, din care-i zâmbea Carina. Ea se afla în brațele lui Vito, beată de fericire. Probabil fotografia fusese făcută în luna de miere, după încântarea care se citea pe figurile amândurora. Ashley simți ceva ciudat ca o lovitură în stomac, apoi o senzație de gol de parcă s-ar fi aflat într-un lift în cădere liberă. Îl privi pe Vito, care era complet îmbrăcat și teribil de frumos. El o privea cu ochi reci de parcă ar fi uitat ce se întâmplase cu câteva minute înainte între ei. Chiar dacă simțea ceva pentru ea n-o arăta, lucru care o afectă puternic, adăugându-se peste umilința și ura pe care începuse să le simtă.

Închise ochii tremurând de furie, luptându-se să treacă peste propria-i pornire de a da timpul înapoi pentru a retrăi ultimele ore.

— Eu am treabă, voi lipsi câtva timp, îi spuse el.

— N-aș putea pleca și eu din acest apartament?

— Era inevitabil ca acest lucru să se petreacă, Ash, te doresc de atâta timp.

— Tu ai făcut ca asta să se întâmple.

— De fapt, noi am făcut ca asta să se întâmple, n-am planificat nimic. Aveam intenția să aștept până la nuntă.

Ashley pufni într-un râs isteric și-și mușcă buzele ca să se poată abține. Vito nu era bărbatul care să lase ceva să-i stea în cale, el lua orice, indiferent de preț.

— De fapt, s-ar cuveni să-mi lași niște bani pe noptieră după felul în care mă tratezi, bănuiesc că asta faci cu prostituatele.

— Eu nu te consider astfel, Ash.

— Dar parcă asta spuneai ceva mai înainte, insistă ea, cu încăpățănare.

Vito ridică ambele mâini spre cer, în semn de frustrare.

— Dumnezeule, am fost gelos, atât de gelos încât nici n-am vrut să te mai ascult. Te cred că ai fost cu Tim astăzi, dar la început am crezut că m-ai înșelat deja cu alt bărbat!

— Am ceva să-ți spun, Vito, deși nu sunt o femeie de moravuri ușoare, cu tine mă simt astfel.

Ceea ce simți tu nu are nici o legătură cu ce simt eu.

— Dacă vrei să mă provoci pentru ca să te las să pleci, află că n-o s-o fac, Ash, spuse el printre dinți.

Ne căsătorim săptămâna viitoare și nimeni nu va schimba asta. Cu aceste vorbe el ieși.

Ashley căzu neputincioasă pe pat, dar imaginea fotografiilor care exprimau fericirea lui alături de altă femeie o făcu să se ridice și să le pună în dulap. De ce făcuse asta? Era geloasă? Fusesse astfel cu patru ani în urmă, imaginându-și-l pe Vito în diferite ipostaze alături de soția lui. Iar acum ea era din nou în patul lui, implicată într-o relație foarte ciudată. Poate că el nu intenționase să facă dragoste cu ea ci își pierduse cumpătul doar. Dar nu acesta era Vito, el deținea mereu controlul. Dar nici ea. Pasiunea izbucnise ca o flacără între ei și îi trădase pe amândoi, lăsându-i fără apărare. Altă dată ar fi fost foarte bine, dar acum, ea nu-l mai iubea, învățase să n-o mai facă. Își amintise zi de zi, lună de lună de trădarea lui, până când amărăciunea devenise singura ei armă. Dar ce se întâmplase acum cu amărăciunea ei, unde era? Ea îl dorise mult, o, cât îl dorise, de fapt dorința fusese reciprocă, dar ea nu mai avea controlul situației. Îl ura, nu? Îl ura pentru ce-i făcuse în trecut dar și pentru ce-i făcea acum. Va merge la medic mâine și va cere pastile contraceptive. Asta o va ajuta să-i zădărnicească planurile lui Vito, dar o va face fără ca el să știe.

— Nu cred că este cinstit ce vrei să faci, Vito. Nu vreau să-ți cunosc familia. Nu vreau să am nimic de-a face cu ei și nici ei cu mine.

— Nu fi ridicolă, Ash. Este normal ca familia mea să vrea să te cunoască înainte de nuntă.

Ashley nu avea chef să fie servită ca o surpriză neplăcută pentru Elena Cavalieri, care probabil nu mai închisese un ochi de când fiul ei o anunțase că se însoară. Iar ea nu mai simțea nevoia să i se întindă un alt cec.

— Petrecerea a fost ideea mamei mele, de ce te împotrivești dorinței ei de a te cunoaște și de a te prezenta prietenilor noștri? N-aș vrea ca mama să-și facă probleme, sau s-o supăr. Nici inelul de cununie pe care Vito i-l strecurase pe deget seara trecută n-o entuziasma. Ura chiar și florile aduse de el. Ori de câte ori tatăl ei făcea vreun lucru care o supăra tare pe mama ei, îi aducea flori. Iar mama ei cea slabă de înger, părea extaziată la vederea lor, de parcă soțul ei ar fi făcut vreun efort pentru a i le procura.

— Și tu trebuie să-ți inviți familia la cununie, îl auzi pe Vito.

— Nu, mă voi simți mai bine fără ei.

— Nici măcar pe sora ta?

— Nu suntem apropiate.

— Dar ai lăsat vreodată pe cineva să se apropie de tine?

Îl lăsase pe el s-o facă, dar el nu fusese mulțumit cu ceea ce i se oferise. Lui Vito trebuia să-i dai totul sau nimic. Se vedea că era bancher!

Voia ca toate conturile să fie foarte clare și solvabile.

Nu așteptase ca ea să-i spună ce dorea, pur și simplu îi ceruse să devină femeia pe care o căuta el.

Vito ignorase nevoile și dorințele ei, iar faptul că era o femeie independentă fusese o insultă la adresa masculinității lui. El încercase să încarcereze spiritul ei liber. Ea fusese și prea tânără pentru căsătorie și copii și responsabilitățile pe care i le-ar fi solicitat acestea. Dar el considerase că-i oferea paradisul pe o tîpsie de aur. Cu

toate acestea, ce-o făcea să se simtă amenințată de el? De casa aceea mare, strălucitoare, care va fi căminul ei după căsătorie? Dar numai pentru un an, se gândi ea căci în momentul în care se va dovedi că nu este fertilă datorită pastilelor contraceptive pe care le va lua în secret, Vito nu va mai avea motiv să continue farsa. O femeie mică de statură se îndreptă spre ei și prinse mâinile fetei cu multă afecțiune.

— Abia așteptam să te cunosc, îi spuse Elena Cavalieri. Ashley îl privi uimită pe Vito, care-i aruncă cel mai nevinovat zâmbet. Aș vrea să discutăm doar noi două, îi mai spuse femeia și o conduse spre o altă încăpere. Acolo, îi oferă un pahar de șampanie și cu același zâmbet o invită să ia loc pe o sofa. Ashley se prăbuși în locul indicat de viitoarea ei soacră.

— Ne vom căsători peste două zile, spuse ea.

— Acest lucru mă face foarte fericită, o asigură Elena. Ashley nu mai știa ce să creadă. Elena oftă.

Îți vorbesc cu multă sinceritate. Îmi pare atât de rău că am intervenit cu patru ani în urmă, deși nu trebuia s-o fac. Am făcut o mare greșală, lăsându-mă influențată de dragostea pe care i-o purtam Carinei, încât n-am realizat greșala mea decât atunci când am văzut cât era Vito de afectat. Nu l-am văzut niciodată așa, dar mi-am spus că va depăși momentul...

— Și l-a depășit, iar pentru durerea lui nu trebuie să vă simțiți responsabilă. Aveam alte motive atunci să nu mă mărit cu el, îi spuse Ashley.

— De ce nu i-ai vorbit despre vizita mea?

— Nu avea sens s-o fac, oricum asta ține de trecut acum, adăugă Ashley în dorința de a fi foarte generoasă.

— Acum, îmi doresc din tot sufletul ca fiul meu să fie fericit cu tine, aș vrea să întorc timpul înapoi, dar știu că nu mai este posibil. Și poate într-o zi vom fi prietene, mai adăugă Elena Cavalieri.

Sinceritatea ei era de necontestat, era evident că le dorea numai binele. Înțelesese că pe ea o iubea fiul ei. Dar ce va simți Elena când căsătoria lor se va sfârși nefericit? Vito stătea de vorbă cu un grup de bărbați, iar când o văzu apropiindu-se se îndreptă spre ea.

— Eram sigur că mama nu va avea nimic împotriva ta. Este o femeie simplă și delicată.

Bărbații sunt atât de proști uneori, gândi Ashley. Elena era o mamă care încerca să-și protejeze fiul, dar nu era atât de fragilă precum voia să pară. Următoarea oră fu un amestec de nume și figuri. Vito o călca pe nervi. O arăta tuturor ca pe un trofeu. Este a mea, voia să spună mâna aceea puternică așezată pe umărul ei. Priviți dar nu atingeți, spuneau ochii lui.

Giulia, care era însărcinată, o salută ca pe o veche prietenă.

— Sunt fericită pentru voi! Eu am insistat să vin aici în seara asta, n-am vrut să pierd petrecerea pentru nimic în lume.

— Dar ești gravidă! exclamă Ashley.

— Acesta va fi cel de al treilea copil! spuse fata plină de mândrie.

— Giulia iubește copiii, interveni Vito.

— Ashley! Un bărbat întinse mâinile spre ea. Ce cauți aici?

Ashley îl privi uluită pe Josh.

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare!

— Eu sunt mereu invitat la petrecerile familiei de când am asistat-o pe Giulia la naștere. Dar tu cu ce ocazie te afli aici? Dar mai bine să dansăm și-mi vei spune.

Ashley se lăsă purtată de aripile unei melodii, în brațele lui Josh. Vito fiind un bărbat foarte înalt îi putea vedea peste capetele tuturor. Se simți urmărită.

— Ai văzut-o pe aleasa lui Vito? întrebă Josh, eu am sosit cam târziu și n-am apucat s-o văd.

— Dansezi chiar cu ea, șopti Ashley.

— Glumești, Ash? Cum l-ai cunoscut?

— Ne cunoaștem de câțiva ani, Josh, și mă tot întreb de ce nu ajungem niciodată să-i iubim pe cei pe care vrem să-i iubim? De ce-i alegem pe cei pe care nu trebuie?

— Ash, ești atât de frumoasă încât nu pot gândi corect când mă aflu atât de aproape de tine.

— Atunci, lasă-mă să gândesc eu și pentru tine, domnule Hennessy. Mai pune mâinile vreodată pe ea și o să-ți îndrept fiecare oscior din corp, chiar dacă nu este nevoie!

Ashley păli.

Capitolul 6

— Cum ai putut face asta? De ce l-ai pus pe Josh într-o situație neplăcută?

— Am observat că este îndrăgostit de tine. Ca victimă a ta, sunt expert în simptome, le recunosc de la distanță.

Ashley se simți dintr-o dată vinovată că-l încurajase pe Josh să se comporte liber cu ea, punându-l într-o postură jenantă.

— Du-te naibii! strigă ea.

— Dacă mă duc te voi lua cu mine, și aș vrea să știu, de ce ai considerat necesar să faci astfel de demonstrații cu mizerabilul acela?

Ashley simți mâna lui puternică pe umăr și cu respirația întretăiată îi spuse:

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem la petrecere...

Vito îi urmări conturul feței cu degetul arătător și ea înghiți în sec, involuntar. Atmosfera era grea, tensionată. Ashley simți că i se usucă buzele și că nu mai poate respira, dintr-o dată locul i se păru prea strâmt. Trebuia să lupte cu tentația de a-și îngropa fața în palmele lui ca o pisică mângâiată.

— La petrecere, repetă ea involuntar, luptându-se cu imaginea petrecerii, care începea să se formeze cumva în ceață. Vito o trase spre el iar ea simți numai dorință, dorință sălbatică față de acest bărbat pe care ea, în mod inexplicabil, căutase să-l evite.

— De ce te-ai comportat astfel cu Hennessy?

Vito lăsă să-i cadă mâinile pe care i le proptise pe umeri și își reluă paharul. O lăsă uimită, șocată de brusca lui retragere. Vito avea, văzut în lumina lămpii, frumusețea unui înger dar și trăsăturile puternice și nemiloase ale unui animal de pradă.

Ashley își aminti cu câtă ușurință o părăsise el prima oară. Picioarele începură să-i tremure, se așează pe o sofa,

palidă, epuizată și înfuriată că putea lăsa ca acest bărbat să aibă o influență atât de mare asupra ei.

— Mă urăști, nu? Întrebarea care nu aștepta răspuns îi scăpă de pe buze. Mă găsești vinovată pentru tot ce s-a întâmplat acum cinci ani, nu? Nu accepți faptul că de dincolo de gard lucrurile se pot vedea altfel? De fapt tu ai fost cel care m-a părăsit, eu trebuia să găsesc un loc în care să trăiesc, și cum eram fără bani, nu mi-a fost atât de ușor.

— Chiria apartamentului era plătită până la sfârșitul anului, insistă Vito. Iar de contul pe care ți l-am deschis nici măcar nu te-ai atins.

— Da, râse ea nervos, urăsc aceste finaluri sentimentale.

Cecul trimis prin curier special. O dovadă a dragostei și permanentului tău devotament.

Drept ce mă luaseși? Vreo flușturistică pe care simțeai nevoia s-o plătești?

— Mă simțeam responsabil pentru tine și am vrut să mă asigur că te pot ajuta.

— N-am acceptat bani de la tine cât am fost împreună, de ce aș fi făcut-o după ce ne-am despărțit? Nu m-am putut întoarce în acel apartament pentru că-l subînchiriasem, de asta am recurs la sofaua lui Steve.

— Copilul a fost al meu? o întreabă el direct, fără nici o introducere. Ashley înțelese imediat că era singurul subiect care-l interesa și pe care voia să-l abordeze de atâta timp.

— Cum de te mai poți îndoi de asta?

Unde era mânia ei? Unde era acea mânie de care avea atâta nevoie acum? Dar în locul ei îi apăruse acel sentiment de inutilitate și pierdere.

De ce o durea atât de tare să-l urască? De ce conta dintr-o dată atât de mult că el o credea?

— Cum ai aflat de sarcină?

— Printr-un detectiv. Am crezut atunci că m-ai părăsit pentru alt bărbat, dar am aflat accidental că aveai un motiv mult mai puternic pentru a mă elimina din viața ta...

— N-am făcut întrerupere de sarcină, am avortat accidental, la patru luni.

— Acum, să ne întoarcem la petrecere, n-ar fi trebuit să deschid discuția asta, oricum, aparține trecutului. Dar să nu uiți nici un moment că venim din lumi diferite și că și eu, ca și tine, sunt victima educației primite în copilărie. Nu pot schimba felul în care simt dar pot renunța la acele sentimente. Ar fi trebuit s-o fac de mult.

— De ce naiba nu renunți la aceste sentimente și să încerci să te concentrezi asupra a ceea ce ar trebui să simți? Unde naiba ai fost când am avut nevoie de tine? Unde erai, Vito? Aveam doar nouăsprezece ani și nu puteam apela la nimeni!

M-ai lăsat gravidă. Te-ai însurat cu altă femeie și mai îndrăznești să spui că m-ai iubit? Singura întrebare la care vreau să-mi răspunzi este unde ai fost când aveam nevoie de tine și de dragostea ta? Nu trăiești în lumea reală, Vito! N-ai făcut-o niciodată și nici n-o s-o faci! Ai avut mereu o familie iubitoare care te-a sprijinit și mulți, prea mulți bani. Nu știi despre viața reală pe care o trăim noi ceilalți, mai mult decât un personaj de desene animate!

Nu te-ai aflat niciodată într-o situație din care să nu poți câștiga foarte ușor. Așa că ți-ai permis să te fixezi la niște idealuri, n-a trebuit să te gândești vreodată de unde îți vei câștiga existența a doua zi!

Vito îi șterse lacrimile de pe obraji, iar ea se simți foarte aproape de a se arunca în brațele lui, dar un ciocănit ușor în ușa precedă intrarea Elenei.

— Sper că nu vă deranjez, dar petrecerea de dincolo duce lipsa personajelor principale!

— Va veni și Ash imediat, spuse Vito conducându-și mama afară. Ashley rămase cu inima strânsă, amintindu-și

că în treizeci și șase de ore avea să devină soția lui.

— Într-o oră vom ajunge la vilă, spuse Vito, privind-o cu dragoste. Aparent, el se bucurase de peisajul atât de divers și conversase cu șoferul mașinii. Casa spre care se îndreptau fusese proprietatea familiei Cavalieri timp de patru generații.

Ashley nu se putea obișnui cu felul în care conduceau în Sri Lanka. Bandu conducea ca un nebun, strecurându-se printre celelalte mașini, folosind din plin claxonul. În spatele lor se afla o căruță plină cu ananas, trasă de un bou, iar în față un camion plin ochi, condus de un tânăr care abia făcea față circulației. Un alt tânăr stătea întins în camion, deasupra unor saci, fără a-i păsa că unul dintre aceștia se desfăcuse și din el cădeau nuci de cocos. Un bătrân care ducea un coș cu pește pe cap apăru chiar în fața mașinii, se opri și-și așeză coșul, fără să-i pese că încurca circulația.

— Te simți la fel de obosită? o întrebă Vito politico.

— Puțin. De fapt, ea dormise tot timpul aceluia zbor care i se păruse fără sfârșit. După cununie plecaseră și petrecuseră noaptea în avion. Nu înțelegea de ce se simțea atât de obosită. Ashley di Cavalieri. Retrăi filmul căsătoriei lor, de la care nu lipsise nici presa. Ea se așteptase să fie o ceremonie restrânsă, cu accent asupra scenei semnării și înregistrării la oficiul stării civile. Rochia de mireasă, o rochie superbă de mătase de culoarea scoicii, buchetele imense de flori, cei două sute de invitați, petrecerea de după, tortul de nuntă adus tocmai de la Roma fuseseră o surpriză pentru ea.

Ashley se simțise ca o eroină de operetă, oftând liniștită că, în sfârșit, prin intermediul presei, familia ei va afla că se căsătorise. Desigur, mama va fi afectată iar tatăl furios, Susan ofensată. Iar Tim?

Probabil că el va avea ceva de spus despre felul misterios și viteza cu care se desfășurase totul.

Străzile aglomerate de copii, vite, biciclete și orice

formă posibilă de transport rămăseseră în urmă. Ei o luaseră pe un drum îngust care șerpuia printre plantațiile de cocotieri. Un trio de fete cu pielea închisă la culoare, îmbrăcate în saronguri colorate, apăru brusc în fața lor. Șoferul făcu tot posibilul pentru a nu le deranja prea mult pe fete, dar drumul le fu barat de un grup de copii gălăgioși care abia așteptau să se stropească cu apă. Tentația acestui joc era la fel de mare pentru toți copiii lumii, își spuse Ashley zâmbind. După câteva mile, mașina opri în fața unei porți. Ashley coborî în aerul acela umed și fierbinte, și studie clădirea care se afla în față. Avea farmecul unei case construite în stil victorian, la care se adăugau verandele care permiteau celor ce o locuiau să se bucure de climatul tropical.

— Străbunicul meu a cumpărat-o de la un plantator englez, iar eu am transformat plantația de ceai într-o cooperativă a muncitorilor, îi explică Vito. Dar am oprit destul pământ pentru ca...

Un număr impresionant de fețe zâmbitoare veni să-i primească. Ashley cunoscuse personalul casei și fu uimită să constate că cei mai tineri vorbeau engleza destul de bine. Se simțea foarte obosită. Văzând cu câtă grijă își înăbușă un căscat, Priya, o menajeră scundă și cam plinuță, îi zâmbi și o conduse spre un dormitor cu mobilă de mahon, în stil colonial. Dar Ashley nu avu timp să admire mobilierul pentru că primul lucru pe care-l văzu fu o fotografie mare a Carinei, atârnată deasupra patului. Priya înregistră imediat sursa de supărare a noii stăpâne:

— Vreți s-o scot de acolo? N-aș vrea s-o fac fără să primesc ordine.

— Las-o acolo. Alarmată că fusese atât de ușor detectată, Ashley se forță să zâmbească pentru a ascunde supărarea de a se fi confruntat direct cu portretul predecesoarei sale. Oare Vito se aștepta s-o țină în brațe sub privirile îngăduitoare ale primei sale soții? După ce Priya îi arătă baia și Ashley îi spuse că vrea să stea puțin

întinsă, ea se simți la fel de dezamăgită, căci fotografia aceea era o dovadă că această căsătorie nu avea să fie una normală. Își imaginase că Vito, care era un bărbat atent dăduse ordine să fie îndepărtate discret toate acele lucruri care aminteau de Carina. De fapt, Carina nu avea nici o vină căci dacă ar mai fi trăit, Vito ar fi fost cu ea. Ar fi avut și copii. Dumnezeu, de ce voia ea să nege ceva ce era atât de evident? De ce n-ar fi iubit-o Vito pe Carina? Aveau atâtea în comun: familia, prietenii, mediul social. Vito o păstra vie în amintirea lui și vorbea cu emoție despre ea. Ashley își spuse că trebuia să se obișnuiască cu gândul că Vito o iubise pe Carina. Până acum ea se gândea la căsătoria lor ca fiind ceva de conveniență, dar fusese orbită de gelozie. Deveni tot mai conștientă că Vito nu voia decât un copil de la ea, pentru ca mai apoi s-o părăsească. Dar un zgomot o trezi. Vito intrase în cameră, îmbrăcat pentru cină.

— Te simți rău? o întrebă el. Să chem un medic?

— Nu vreau doctor! Vreau doar să nu mai am nimic în comun cu tine!

— Cina se servește peste jumătate de oră, îi spuse el și vru să iasă.

— Nu vreau să mă ridic din pat, cred că am febră!

— Este din cauză că stai cu ferestrele închise iar aerul condiționat nu funcționează. De când iei pastilele astea? o întrebă el indicându-i cele trei cutii cu anticoncepționale. Le-a găsit una dintre cameriste care ți-a despachetat bagajele. Am avut o înțelegere, Ash, văd că ai și început să trișezi!

— Pentru că cererea ta este...

— Înțelegerea noastră este valabilă pentru un an, dacă nu rămâi gravidă în acest timp, cade de la sine.

Un an. Fata își înăbuși un râs isteric. Vito era gata să piardă un an din viață cu ea. Se pregăti pentru cină îmbrăcându-se cu o rochie Versace, de culoare albastră,

timp în care auzi multe voci. Vito o conduse spre una dintre verande unde aveau să cineze la lumina unor torțe care luminau o scenă ridicată în fața casei.

— Este și pentru mine o surpriză, personalul a aranjat acest spectacol, în cinstea căsătoriei mele.

Asistară la un spectacol de Kolam Natima, o dramă populară. În timp ce naratorul își făcu apariția, intrarea lui fu subliniată de doi toboșari și un cântăreț din flaut. Unul câte unul, personajele apărură îmbrăcate în costume minunate, cu măști enorme, jucând roluri de zei, demoni și alte făpturi mitice. Când Priya se apropie cu două pahare cu lichior de arrack, băutura națională în Sri Lanka, Ashley întrebă:

— Ce este acest Kolam? Eu nu știu absolut nimic.

Priya îi zâmbi și alese să intervină în favoarea lui Vito. Indicând două figuri mascate ea spuse:

— Iată Regele și Regina. Ea vrea să aibă un copil, nu? Râzând, femeia dispăru în umbră. Ce proastă fusese!

Ashley roși până în vârful nasului și înțelese mișcările erotice ale celor doi dansatori. Refuză să-l privească pe Vito.

— N-a fost ideea mea, preciză el.

Ashley nu răspunse nimic.

— Nici măcar în fotografiile de nuntă n-ai zâmbit, Ash, îi spuse el cu regret.

— Dacă voiai o mireasă zâmbitoare, n-ai făcut o alegere bună. Ai zâmbete afișate peste tot în casă.

Carina își zâmbește din orice colț.

— O să cer să fie scoase de peste tot fotografiile ei. Sau mai bine să ordon să fie arse cu ceremonial?

Ești geloasă, Ash.

— Nu, doar ofensată de lipsa ta de sensibilitate.

Ashley simți că-și pierde controlul și se retrase în dormitor furioasă. Atât de nervoasă era încât nici nu observă că Vito se afla în spatele ei și-i luă pieptenele din

mână. Apoi, cu mișcări sigure, el îi scoase capotul, lăsându-l să cadă la pământ.

Capitolul 7

Cu o putere supranaturală, Ashley se desprinsese din brațele lui.

— Să știi că mă pot împotrivi, îi spuse ea.

— De ce ai face-o? murmură Vito, mă dorești. Mă dorești mai mult decât ai dorit orice alt bărbat.

Tocmai de asta mi te împotrivești, cu mine te simți amenințată. Dar multe femei m-au dorit, nu este o noutate asta.

Ashley îl privi cu ură. Era adevărat. Vito avea totul, putere, bogăție, carismă, sexualitate.

— Ce te-a făcut să mă alegi tocmai pe mine din toată pleiada de admiratoare? pufni ea cu dispreț.

— Frumusețea, unicitatea, și multe alte lucruri mici...

— Ca de exemplu?

— Felul în care ai știut să mă provocai. Felul în care ai știut să mi te împotrivești, să-mi stârnești curiozitatea... ești ca un joc de puzzle pentru mine. Un joc pe care voia să-l joace până la capăt.

Un mister pe care voia să-l dezlege. Spune-mi, Ash, de ce te ascunzi în spatele unei piese de mobilă atunci când te cerți cu mine? De acum, m-am obișnuit cu asta și știu că te temi de mine fizic, lucru care cu patru ani în urmă m-a deranjat foarte tare. Cum să-ți fie teamă de mine dacă nu te-am lovit niciodată? Toate astea mă duc la concluzia că altcineva a făcut-o și așa vrea să-mi spui, cine a fost acela?

Palidă și tremurând Ashley lăsă genele în jos pentru a ascunde zbuciumul care probabil i se putea citi în priviri. Se cuibări în brațele lui Vito.

— Pentru că dacă o să pun vreodată mâna pe acel individ o să-l omor.

Ashley nu fusese un copil de care se abuzase, sau cel puțin așa credea ea. Se mai întâmplase să se aleagă cu

palme mai tari, să fie scuturată cu putere, să rămână cu vânătăi, căci tatăl ei era un om puternic dar își pierdea controlul foarte des și făcea uz de forță. Dar nu durerea fizică o marcase cel mai tare, ci faptul că era conștientă că numai ea îi putea provoca astfel de reacții. N-o lovise niciodată pe mama lor, sau pe sora ei, Susan, și se declara împotriva celor care foloseau forța fizică pentru a-i supune pe alții. Ceea ce-o deranjase cel mai mult fusese senzația că este singura care merită să fie tratată astfel. Înțelesese că în ochii tatălui ei ea era întrucâtva altfel, atât de diferită încât nu-i putea inspira dragoste precum Susan sau mama lor. Căci el își iubea copiii. Poate că n-o arăta, dar Tim era preferatul lui. Cu ea lucrurile stăteau altfel, faptul că o alungase din sânul familiei nu-l costase prea mult pe Hunt Forrester. Iar ea era dureros de conștientă de asta.

— Cine a fost, Ash? insistă Vito.

— Cred că-ți imaginezi lucruri care nu există în realitate.

— Și eu am fost tentat să cred asta până când nu ți-am văzut ochii speriați. Cine? insistă Vito.

— Să lăsăm asta. Sunt lucruri care nu se discută.

— Poate, dar ele nu trebuie să rămână necunoscute soțului tău.

— Căsătoria noastră este una de conveniență.

— Ești soția mea și ar trebui să te obișnuiești cu ideea asta. Să nu uiți nici un moment că eu n-am să mă folosesc de forță, indiferent ce ai face. Tot mai sper că va veni ziua în care vei avea încredere în mine și nu vei mai simți nevoia să lupți împotriva mea. Nu suport eșecurile, iar ceea ce-a fost cu patru ani în urmă între noi a fost un eșec.

Ce voia oare acest bărbat de la ea? Să-l și iubească? Ashley simți nevoia să iasă din această casă unde se simțea prizonieră. Se îmbracă rapid cu o rochie albă și o jachetă de culoarea cireșei, aruncă alte câteva lucruri la repezeală

într-o geantă și ieși în vârful picioarelor din cameră. Casa era în întuneric, iar ușile nu erau nici măcar încuiate. Când ajunsese pe verandă îi apărură în față o figură de bărbat.

— Doamna vrea să iasă? Doamna are nevoie de mașină?

— Da, vreau să merg la Colombo.

— Îl aduc pe Bandu imediat.

— Tu nu mă poți duce?

— Kumar foarte bun șofer, se laudă omul.

— Atunci, să plecăm numaidecât.

De cum se urcă, omul apăsă pe accelerator și porni ca fulgerul pe șosea.

— N-ai vrea să mergi mai încet? îi spuse Ashley.

— Kumar merge foarte încet, doamna liniștită, îi răspunse acesta făcând eforturi vizibile pentru a se exprima coerent.

— Oprește! strigă Ashley după ce merseră vreo zece minute și ea văzu că mașina începuse să patineze dintr-o parte în alta a drumului. Una dintre roți lovi marginea șanțului, iar Kumar reuși să restabilească mașina apăsând brusc pe frâne, ceea ce o făcu să se răsucescă în mijlocul drumului.

Ashley începu să țipe, dar Kumar țipa mai tare decât ea. Ashley își desfăcu centura de siguranță și reușiră amândoi să sară din mers. Ea își simți stomacul care-i făcea probleme și văzu cu uimire mașina rostogolindu-se spre terasele cultivate cu ceai. Kumar uitase să pună frâna de mână. Panta fusese cea care făcuse restul. Omul, văzând ce-a făcut, începu să strige disperat. Ashley abia reuși să-l convingă că Vito nu-l va concedia și nici nu-l va pune să plătească mașina. Porniră pe jos spre o clădire care se vedea undeva în față lor. După vreo oră de mers fără unul dintre tocurele sandalei, care i se rupseseră, ajunseră la casa care le apăruse tot timpul în față precum Mecca. Era o casă de oameni destul de înstăriți și ea avu

oazia să se spele civilizat, apoi să doarmă puțin în patul cu așternuturi curate care-i fu oferit de gazde. Era deja trei dimineața. Gândurile îi zburară fără să vrea spre Vito, amintindu-și cum insistase el a doua zi după petrecere să se vadă iar ea îi spusese că va fi ocupată de atunci până la sfârșitul vieții.

Vito se amuzase atunci, dar nu spusese nimic.

Seara sosise aducând un buchet superb de trandafiri, uimind-o pe colega ei de apartament.

Ashley nu găsisese nici o modalitate de a-l refuza și cinase cu el.

— De ce faci totul pentru ca să scapi de mine? o întrebase el.

Era evident că și el trecea printr-o experiență inedită și căuta să facă uz de șarmul pe care știa bine că-l are, pentru a o ține lângă el. Noaptea trecută, totul se petrecuse prea repede. El era un bărbat matur, înțelept, ar fi trebuit să știe cum să procedeze în astfel de situații. Acum el voia să facă lucrurile să decurgă normal, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Cred că m-am îndrăgostit, îi șoptise el.

— Este vorba doar despre dorință, atâta tot.

— Cred că aș fi capabil să te cer și de nevastă dacă ai putea să taci atâta timp cât să formulez eu cererea.

Continuaseră să se vadă, cu toate că erau foarte ocupați amândoi. Vito urma să plece în Europa pentru câteva zile. Ashley avea slujba ei, cursul de contabilitate, ca să nu mai vorbim despre prietenii și prietenele la care nu voia să renunțe. Deși plănuiseră să ia relația lor de la început, planul nu dăduse roade. În primele trei săptămâni abia se văzuseră din cauza programelor lor încărcate, iar când Vito o invitase într-o seară să cineze în apartamentul lui, lucrurile scăpaseră de sub control.

De fapt, niciodată nu discutaseră să locuiască împreună în apartamentul lui, dar Vito îi lansase invitația

să-l folosească pentru a putea studia în liniște când el era plecat. Dar nici nu apucase ea să-și mute hainele în șifonierul din apartament, că micile divergențe dintre ei denaturaseră în adevărate certuri. Vito care-i știa acum programul, insistase ca ea să renunțe la tot ce lui nu i se părea important. De fapt, încăpățânarea ei de a-și păstra slujba de chelneriță îl scotea din minți. Căci Vito, atunci când se îndrăgostea de o femeie, o voia pentru el în exclusivitate. Certurile se întetiseră dar nici unul nu era pregătit să cedeze. Ashley începuse să sufere de insomnie, până când unul dintre îndrumătorii ei de la facultate îi spusese că munca ei nu mai era de calitate, că nu se putea concentra. Elena venise în vizită cu o zi înainte de întoarcerea lui din Italia, unde se dusese să-și vadă tatăl bolnav.

— Va trebui să ne căsătorim, îi spusese el, grav, la întoarcere. Trebuie să mă mut în Italia și-mi doresc o familie atât cât mai sunt tânăr pentru a mă putea bucura de ea.

Era evident, Vito era convins că lumea ei trebuia să evolueze în funcție de el. Și brusc, o mână de fier începuse să apară din mânușa de catifea cu care o obișnuise el până atunci. Timp de cinci luni Vito o menajase, fusese atent cu vorbele pe care i le adresa, pentru ca mai apoi ea să vadă că el știa să-i demoleze toate argumentele, făcând-o să se simtă slabă și supusă. Ea văzuse atitudinea aceasta la mama ei, iar acum se simțise redusă de Vito la același nivel...

Ashley reveni în prezent. De acum, Vito aflase că ea părăsise casa.

Capitolul 8

Vito îi întinse un pahar de arrack.

— Am crezut că ai murit, Ashley. Priya m-a trezit să-mi spună că o mașină cu o europeană s-a prăvălit în șanț, azi noapte. Mi-am dat seama că nimeni n-ar putea scăpa dintr-un asemenea accident.

Am venit într-un suflet să văd ce este cu tine...

— Îmi pare rău... Eu și Kumar am coborât din mașină înainte ca aceasta să iasă de pe șosea.

Accidentul n-a fost din vina lui.

— Pe naiba! Putea să te omoare!

— Kumar nu știe să conducă? Eu am insistat să mă ia! Nu-l poți învinui, eu am fost de vină, am insistat să mă ducă, fără să știu că nu conduce.

El n-a făcut decât să-mi execute ordinele.

— O să-l las în seama Priyei, este nepotul ei. Iar cu ea nu te poți pune...

— Sper că băiatul n-o să-și piardă slujba.

— Ești în viață și asta mă face să fiu mai bun, să fiu dispus să iert.

— Dar pe Tim n-ai fost dispus să-l ierți.

— Kumar n-are o soră cu care să vreau să mă însor.

— Probabil te-ai întrebat de ce am plecat de acasă.

— Contam pe tine să-mi faci o noapte a nunții foarte interesantă. Oricum, să lăsăm problemele și să luăm micul dejun.

Abia atunci realizează ea că-i era foarte foame.

Încheiară micul dejun cu guava și fructul pasiunii și ceaiuri cu diferite arome. Tăcerea lui Vito nu prevestea nimic bun. După tot ce se întâmplase, ea nu putea să stea pur și simplu și să savureze acest mic dejun îmbelșugat. Ashley își dresă glasul.

— Mă aștept să-mi spui că ți-am înșelat așteptările,

am avut o înțelegere pe care n-am respectat-o.

— Nici eu nu mi-am îndeplinit îndatoririle, i-o reteză el.

— A fost o perioadă cam proastă pentru amândoi, murmură ea.

— Dar nici eu n-am făcut nimic pentru a ușura lucrurile în vreun fel. N-am avut dreptul să pun întrebări despre trecutul tău și am făcut-o, și n-am nici o scuză pentru felul în care te-am necăjit.

— Te-am înțeles, cu toate acestea.

Acum, când Vito începu să cedeze, și ea era dispusă să-i ierte purtarea. Dar ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Vito să înțeleagă ce simțea ea pentru el. Singurul lucru care-i mai rămăsese era mândria.

— Am avut o amantă în ultimele optsprezece luni. Anunțul lui o paraliză. Am încheiat această relație, dar știi ce m-a atras la ea? Ashley nu era dispusă să asculte confesiunile lui, pentru că nu suporta ideea că el se culca cu o altă femeie.

Faptul că avea aceeași nuanță de păr ca tine. Dar nu erai tu, Ash.

Ea ar fi vrut să-i mărturisească faptul că nu avusese un alt iubit de când se despărțiseră.

Dar se opri la timp, convinsă că Vito n-ar fi crezut-o, lucru care ar fi durut-o foarte tare.

— Au trecut cinci zile de când ți-am spus asta, dar în noaptea cu petrecerea m-a rănit afirmația ta legată de felul în care se văd lucrurile de pe partea ta de gard.

— Nu vreau să mai discut despre asta. Copilul... era un subiect prea dureros.

Peste zece zile, se aflau la ruinele din fața templului Dambulla, ea era cu picioarele goale iar Vito făcea eforturile reale de a se comporta bine, de a n-o cicăli sau de a nu o contrazice. Începea să creadă că nu-l cunoscuse prea bine cu patru ani în urmă. Căci dacă Vito avusese

tendința să devină autoritar ea îi răspunsese prin provocare, lucru care nu făcuse altceva decât să inflameze situația.

Ashley privi la panorama cetății Sigirya, un gigantic monolit care se ridică spre cer din mijlocul junglei.

Simțea că-i este foarte cald, transpirase și avea amețeli.

— Aș vrea o picătură de apă, șopti ea după urcușul la care îi forțase ghidul.

Vito, care se afla în mijlocul unei conversații cu un preot budist, îi expuse o altă fațetă a caracterului lui pe care nu i-o revelase până atunci. Nu era un snob așa cum presupusese ea și nici un împătimit al muncii, cu mintea numai la afacerile pe care le derula.

— Nu arăți prea bine, n-ar fi trebuit să te chinuiești până aici.

— Sper să-mi revin destul de repede. Până la această excursie ea avusese o constituție foarte robustă, dar acum era prima oară când realiza că nu era așa. Și cu două zile înainte avusese aceleași simptome, picioare care-i tremurau, slăbiciune în tot trupul, greață, amețeli. Vito o așeză pe o stâncă, apoi făcu un evantai dintr-un ziar și se vedea că realmente se simțea în largul lui căci lui Vito îi plăcea să fie de folos. Coborâra cu multă greutate. Vito o duse într-o cafenea și-i oferî o băutură răcoritoare.

— Spune-mi, Ash, unde lucrai când ne-am reîntâlnit?

— Nu cred că ai vrea să afli!

— De ce vrei să fie un secret?

— Ascultă, Vito, ce-ai zice dacă ți-aș spune că am renunțat la universitate?

— Ce-ai făcut?

— Am picat la câteva examene.

— Și de ce nu le-ai reprogramat?

— Pentru că tata mi-a retras sprijinul financiar, când a aflat că trăiesc cu tine.

— De ce n-ai recurs la sistemul de împrumut pentru studenți?

— Pentru că aveam deja datorii mari. Fără sprijin de acasă, mi-a fost cam greu să mă întrețin și să studiez în același timp.

— Și cu toate astea n-ai acceptat banii mei. Ceea ce se vede de pe partea ta de gard este și mai trist acum. Dar cum ai reușit să supraviețuiești?

— Ca toată lumea. Am muncit. Chiar dacă-l iubea și-l iubise, asta nu însemna că uitase cum se purtase cu ea.

— Semănăm atât de mult, șopti el, suntem amândoi cu temperamente vulcanice, voință și foarte egoiști.

— În relația noastră de acum patru ani nu ți-a păsat o clipă de ceea ce simt eu. Și pentru că te iubeam, am jucat după regulile impuse de tine, dar atunci când joci după regulile altuia nu ți se pare ceva firesc. Nu m-ai iubit nici un moment.

Vito nu se strădui s-o contrazică, lucru pe care ea și-l dorea și neprimindu-l se înfurie și mai tare. Un om îndrăgostit n-ar fi fugit imediat să se însoare cu alta.

Petrecu cea de a doua săptămână a lunii lor de miere la piscină, sau dormind sub o umbrelă uriașă. Vito își petrecea tot mai mult timp în birou.

Din nou apărură între ei acele tăceri interminabile și Ashley își spuse că erau probabil efectul lipsei de sex. Era o lună de miere cam ciudată. Plictisită, ea intră în casă în căutarea unui alt ziar și se lovi de Pryia care venea cu un buchet mare de flori în mână, dar și cu unul dintre nepoții ei care abia începuse să meargă.

— Este cel mai mic nepot al meu, Nuwan, îi spuse femeia cu mândrie. Ginerele meu este la spital, l-au internat pentru operație de apendicită iar fiica mea stă la căpătâiul lui.

Ashley o rugă să lase copilul cu ea în grădină.

Pryia protestă, dar entuziasmul cu care copilul se

duse spre stăpâna ei o făcu să se potolească. Dar nu-i scăpă faptul că doamna se plictisea. Ashley începu să se joace cu copilul în soare și chicotele acestuia se auzeau până departe. Priya le aduse suc de portocale și privind-o pe Ashley cu atenție îi spuse:

— Ar trebui să vă odihniți, doamnă. Nu-i face bine copilului dacă sunteți obosită. Ashley îngheță. Credeți că nu știu? spuse femeia. Am unsprezece copii și douăzeci de nepoți. Am văzut că domnul se întreabă de ce sunteți obosită tot timpul, de ce nu vă place un fel sau altul de mâncare... de fapt, vi se citește pe figură. Eu știu toate aceste semne, ar fi bine să-i spuneți stăpânului, să-l faceți fericit.

Ashley trase aer în piept. Nu putea fi posibil. Ba putea fi, se întâmplase, probabil, în noaptea aceea la Londra când amândoi dăduseră frâu pasiunii. Iar acum totul era foarte limpede. Fusesse luată pe sus de noul ei statut social și nu văzuse acele semne care erau foarte vizibile pentru cei din jur. Realiză abia atunci că ciclul îi întârziase cu zece zile.

— Am văzut cum te jucai cu nepotul Priiei, auzi ea glasul lui Vito, și întorcându-se și văzându-l se întreabă dacă ea merita oare un asemenea bărbat frumos.

Ashley îl privi cu o strângere de inimă, știind ce mult își dorea el un copil, dar nu știa dacă nu cumva va avorta din nou. Fu cuprinsă de durere.

De ce o pusese Vito să treacă din nou prin toate aceste experiențe dureroase?

— Pentru o femeie căreia nu-i plac copiii te-ai descurcat de minune.

— N-am afirmat niciodată că nu mi-ar plăcea copiii! i-o trânti ea. De ce nu m-aș purta frumos cu ei?

Pentru asta am fost educată... sau cel puțin cu asta m-am ocupat până te-am reîntâlnit și mi-ai transformat viața într-un calvar. Lucram într-o creșă.

— De ce n-am știut eu toate astea?
— Pentru că nu te priveau!
— Mă priveau, pentru că mă interesează tot ce este legat de tine, dar tu nu ai încredere în mine.
— Vito, să știi că n-o să te mai iubesc niciodată!
Mă auzi? strigă ea.

Vito veni tot mai aproape de ea și ignorându-i spusele o prinse în brațe. O sărută cu pasiunea unui bărbat care ajunge, în sfârșit, la ceea ce-și dorește. Ea se trezi sărutată și, spre uimirea ei, îi răspunse la sărut.

— Vreau ca totul să fie ca înainte, îi șopti el.

Vreau să mă trezesc dimineața făcând dragoste cu tine.

Făcură dragoste și nici unul nu simți că fuseseră despărțiți atâta timp, dar nici în trecut dragostea lor nu fusese mai pasionată. Ashley rămase apoi cu capul culcat pe pieptul lui, prizoniera brațelor lui, ascultându-i bătăile inimii. Simțea ca și când ar fi murit și ar fi renăscut. Pentru prima oară se simți foarte aproape de el.

Capitolul 9

— Nici dacă ai fi pisică n-ai toarce atât de plăcut, draga mea, spuse Vito și coborî din pat. Ce-ai zice să luăm micul dejun în grădină?

— Nici vorbă, reuși ea să îngaime, convinsă că dacă ar fi încercat în momentul acela să se ridice ar fi vomitat, așa cum i se întâmpla tot mai des în ultimul timp.

La sarcina anterioară nu se simțise atât de rău, iar doctorul îi spusese că sarcina nu evolua bine.

Priya apăru cu niște biscuiți cu busuioc și un ceai aromat. Era greu pentru Ashley să înghită ceva stând culcată, dar făcu un efort. Femeia mai spuse ceva legat de vizita ei la medic, dar Ashley îi ignoră sfatul. Se obișnuise cu starea de vomă din fiecare dimineață. Mai fusese însărcinată și știa despre ce era vorba dar, de data asta, nu voia să-l facă pe Vito să spere în van. Iar Priya o înțelese, căci femeile de pe meleagurile ei trăiau cu convingerea că bărbații trebuiau protejați de veștile șocante. Fără îndoială, era gravidă. Nu mai avea nevoie de nici un test care să confirme asta.

Sânii i se umflaseră peste măsură și deveniseră dureroși, iar dacă n-ar fi fost prea devreme să considere că talia a început să i se îngroașe, ar fi jurat că fustele îi sunt deja prea strâmte. Probabil că prin luna a treia aș fi umflată ca un balon, gândi ea cu amărăciune. Cât mai putea păstra secretul? Acum, Vito făcea dragoste cu ea în fiecare noapte. Din aceleași motive făcea dragoste cu ea și în fiecare după-amiază. Ashley își spuse că ar fi trebuit să-l informeze că va fi curând tată. Poate că doar așa n-ar mai fi atins-o.

Dacă ar fi avut o urmă de mândrie astfel ar fi trebuit să procedeze. Dar, din păcate, ea era atât de fericită! Nu se mai simțise astfel în viața ei și reușea să ignore faptul că nu avea o căsătorie tocmai normală. Dar prefera să ia

fiecare zi așa cum i se oferea. Luna de miere se sfârșise și urma să se întoarcă la Londra. După aceea nu se va gândi decât la un eventual avort care ar fi fost de preferat să se întâmple când el era plecat, dar își dorea copilul atât de mult, deși era conștientă că nu-i putea avea pe amândoi. Sau putea să dispară undeva unde nici banii nici insistențele lui Vito să n-o ajungă, pe Marte probabil. Înainte de prânz coborî îmbrăcată într-o rochie de culoarea smaraldului, culoarea ochilor ei, iar Vito care vorbea la telefon ridică ochii spre ea, scăpă receptorul din mână și-i spuse:

— Cred că aerul de aici este de vină, pe zi ce trece te faci tot mai frumoasă. Și întrucât este ultima noastră zi aici, te voi duce să vezi elefanții, așa cum mi-ai cerut.

Vito se dovedise un tovarăș perfect, un iubit, un bărbat provocator și inteligent. Dar ea nu putea să uite că același bărbat o abandonase, gândise foarte urât despre ea, se căsătorise cu altă femeie...

— Aș vrea să-ți vorbesc, îi spuse el brusc, știu că te ferești de o discuție deschisă cu mine.

— Este adevărat, mă simt ca un copil căruia nu-i este permis să intre în biroul tatălui.

— Ar trebui să ne preocupe mai mult relația noastră, să fim mai sinceri unul cu celălalt.

— De ce să ne mai ostenim? În câteva luni eu voi pleca...

— Dar asta nu înseamnă că nu putem comunica mai bine!

— Ești foarte greu de satisfăcut, știai? Eu fac totul să-ți ofer ce mi-ai cerut, dar văd că asta nu ajunge! Știu că este numai o iluzie ceea ce trăim noi acum, dar...

— Așa vezi tu lucrurile, Ash?

— Exact, încerc să-ți plătesc pentru ceea ce investești în mine!

Vito păli. Ashley văzu asta și-și dori cu disperare să

nege totul, dar era prea târziu. El se ridică dezamăgit de la masă.

— Dacă am nevoie de o prostituată, pot plăti una, dar pe tine ar trebui să te plătesc dublu pentru că ai dovedit și entuziasm! Cu aceste cuvinte el dispăru. Ashley deschise poșeta și din ea căzu un inel cu diamant care valora foarte mult, dăruit de Vito, pe lângă inelul de logodnă și verighetă.

Izbucni în plâns. Vito, care dispăruse după discuția cu ea, se întoarse destul de târziu și încercă s-o evite.

— Iartă-mă, Vito, am spus vorbe pe care nu le-am gândit!

— Să lăsăm asta, spuse el rece. Întrucât plătesc pentru serviciile pe care mi le oferi...

— Unde ai fost toată ziua?

— Ai început să vorbești ca o nevastă adevărată.

Vito, te iubesc, nu-mi face astfel de lucruri, fu ea tentată să-i spună.

— De ce nu te duci la culcare? Măine plecăm, deci ne vom scula devreme.

— Vito, te rog să nu iei în seamă vorbele mele.

— Nu-ți face probleme, fratele tău a fost deja eliberat, nu i se mai poate întâmpla nimic rău.

— Nu acesta este motivul pentru care încerc să mă explic.

— Atunci, mi-e foarte clar! Este rezultatul faptului că m-am culcat cu tine în fiecare seară! Probabil m-ai comparat cu amanții tăi de până acum și ai găsit comparația favorabilă mie.

— Dar eu... nu am cu cine să te compar, Vito.

— Soarta n-a ținut cu tine, cara. Acum patru ani te-am văzut pe stradă în brațele celui nemernic.

Ar fi fost bine să pot opri mașina, să te ucid atunci!

— M-ai văzut cu Steve pe stradă? Dar nu s-a întâmplat nimic între noi așa că nu aveai ce să vezi!

— Individul te ținea în brațe pe stradă și chiar tu mi-ai confirmat că ai locuit în apartamentul lui!

Ashley își aminti totul dintr-o dată. Fusese ziua în care ea descoperise că era însărcinată. Când îi spusese lui Steve, cu care într-adevăr se întâlnise pe stradă, el o luase în brațe pentru a o consola.

— Asta a fost în ziua în care am aflat că sunt însărcinată, și-mi venea să mă urc pe pereți! Iar tu îndrăznești acum să-mi spui că urmăreai totul de undeva într-o mașină, și l-ai lăsat pe el să facă ceea ce trebuia să faci tu? Că m-ai spionat pentru o vină inexistentă? Cum ai îndrăznit? Deci ai pus blestemata ta mândrie înaintea mea? Apoi, te-ai însurat cu altă femeie deși simțeai că-mi aparții tot mie?

Îmi ești foarte dator, Vito, îmi datorezi fiecare dimineată în care nu te-ai trezit cu un cuțit înfipt între coaste!

— Pe Carina n-am iubit-o!

— N-ai iubit-o, dar te-ai însurat cu ea! Vrei să mai stabilim punți de comunicare, Vito? De ce te-ai căsătorit cu ea dacă susții că mă iubeai pe mine?

— Pentru că tu m-ai respins!

— Prost mai ești, Vito! Chiar nu știi dacă o femeie te iubește? Am spus nu căsătoriei și ideii de avea cinci copii înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani, dar nu ți-am spus ție nu!

— Dumnezeuule, zise Vito care începea să înțeleagă.

— Iar acum mă duc la culcare.

— Ashley, poți să accepți că amândoi am greșit, luând decizii pripite? Te-am cerut de nevastă pentru că asta doream. Nu puteam să te iau în Italia altfel decât ca soția mea.

— De fapt, nu m-ai cerut de nevastă, m-ai informat că ne vom căsători. Ai prezentat cererea ca pe un ultimatum.

— Tata, care era foarte bolnav, mi-a cerut să mă

căsătoresc cu Carina, deși eu îi vorbisem despre tine! A fost ca o ultimă dorință a unui om aflat pe patul morții. Am avut discuții cu el, pentru că nu puteam fi de acord cu ce-mi cerea.

— N-am știut asta.

Ea înțelegea acum că în dorința de a se căsători cu ea, Vito își pusese toată familia în cap. Tatăl lui îi ceruse ceva ce pentru el era de neacceptat, iar Vito refuzase și asta îl costase mult. El venea dintr-o familie foarte unită și probabil, până atunci, fusese un fiu foarte ascultător care nu ridicase nici o problemă familiei. Iar acum Ashley înțelegea și motivele Elenei Cavalieri. Soțul ei era pe moarte, iar ea nu credea că Ash îi va face fiul fericit.

— Iar eu am considerat că nu sunt pregătită pentru o căsătorie.

— Deci nu pe mine m-ai respins, pur și simplu nu voiai să te simți legată de cineva!

Vito trânti ușa, dar imediat se auzi un ciocănit ușor.

— Sper că nu vă deranjez, încep Pryia, dar am văzut că ați urcat foarte repede pe scări, nu se face asta, puteați pierde copilul, trebuie să fiți mai atentă. Nu este bine pentru o femeie însărcinată să cadă.

— Voi avea grijă pe viitor, îi spuse ea Pryiei, dar tocmai atunci și Vito băgă capul pe ușă. Pryia se înclină și ieși.

— Ce dorești?

— Să-ți spun noapte bună!

— N-aș vrea să știe nimeni că sunt însărcinată, domnule doctor.

— Nici o problemă, îți voi respecta dorința, dar aș vrea să te uiți pe ecranul ecografului, să vezi cum se mișcă fătul.

— N-aș vrea să mă atașez prea mult de copil...

— Dacă vei fi pacienta mea, nu vreau să mai aud remarci pesimiste, ca aceasta. Cât despre faptul că nu vrei

să se afle că ești însărcinată, în curând nu vei mai putea face nimic, se va vedea căci nu ai un singur copil, ci doi!

Ashley abia mai respira de emoție, oare era posibil să aibă gemeni? Josh o aștepta afară, în stradă.

— Am gemeni, Josh! Nimeni în familia mea n-a avut gemeni!

— Poate că în familia lui Vito au existat! Voi doi nu discutați toate problemele astea?

Era o întrebare rezonabilă dar cum putea ea să discute cu bărbatul care plănuia să-i ia copilul? Ashley era torturată de gândul că trebuia să păstreze încă acest secret, dar și de faptul că nu va mai putea să-și ascundă mult timp sarcina. Oricum, va trebui să-l părăsească pe Vito mai devreme decât ar fi vrut s-o facă.

— Nu pot să discut deschis cu Vito!

— Se poartă urât cu tine?

— Nu, este foarte bun și blând cu mine, de fapt mă ucide cu bunătatea și blândețea lui.

— Unii bărbați nu știu cum să se comporte cu soțiile lor gravide, spuse Josh înțelegător și-și așează mâna peste palma ei întinsă pe masă.

— O, ce scenă idilică!

Josh îi eliberă mâna, ridicând ochii spre tânărul care se afla în fața lor.

— Mătușico, să-i spun unchiului meu ce-am văzut, sau rămâne secretul nostru? zise Pietro privind-o disprețuitor.

— Te rog să pleci chiar acum, nerușinatule!

Altfel te fac eu să-ți retragi vorbele nesăbuite!

Ashley îl cunoscuse pe Pietro înaintea căsătoriei cu Vito, când avuseseră o discuție foarte scurtă.

Unicul fiu al surorii lui Vito, care era văduvă, Pietro, se bucurase de atenție deosebită din partea tuturor, și de sume incredibil de mari pe care le cheltuia fără discernământ. Ashley știa că puștiului nu-i picase bine

căsătoria ei cu Vito.

Când se întoarse acasă, descoperi că Vito revenise cu două zile mai devreme de la Milano, dar întrucât părea obosit și ursuz, îi recomandă să se culce devreme.

— A sosit domnul Angelli, doamnă, spuse majordomul.

Ashley ridică încruntată ochii din revista pe care o citea.

— Vito este în dormitor, dacă pentru el ai venit, îi spuse ea lui Pietro, indiferentă.

Acesta pufni disprețuitor.

— Aș vrea să nu fumezi în prezența mea!

— Te înșeli dacă-ți închipui c-o să las o oarecare să-mi spună ce am sau nu voie să fac în casa unchiului meu!

— Aș vrea să pleci, Pietro, zise Ashley trăgând aer în piept.

— Nici vorbă, mai ales dacă Vito este acasă, am ceva să-i spun și nu cred că-ți va fi prea bine, după ce va afla totul, căci Giulia mi-a spus cât este de gelos!

— Ieși imediat! îi ceru Ashley.

— Ești hipersensibilă, la fel ca amărâtul ăla de frate al tău! Ți-a plăcut cum a încasat-o, nu? Să-i spun unchiului Vito cum te țineai de mână cu individul ăla, sau să-mi țin gura? Căci dacă-mi dau drumul la gură aș putea să-i spun și despre banii pe care i-ai luat ca să-l lași... mi-a spus mama totul... Tu te-ai ales cu un cec gras iar Carina cu Vito.

— N-am încasat niciodată acel cec! Dar tu ai idee cât de afectată va fi bunica ta dacă se vor afla toate astea?

Pietro îi spuse niște vorbe nu tocmai ortodoxe.

Apoi, totul se derula într-o fracțiune de secundă. Amețită, Ashley își pierdu echilibrul și căzu pe sofa. Când își mai reveni, nu-i venea să-și creadă ochilor. Vito își ținuse nepotul de perete cu o lovitură puternică, și începuse să-l scuture cu putere.

— Să nu-l rănești, Vito!

— Ai îndrăznit să intri în casa mea și să-mi ameninți soția care este gravidă? O să-ți rup gâtul, nemernicule!

Capitolul 10

Ashley se trezi întinsă pe pat. Imediat realizează ce se întâmplase, Vito știa că este însărcinată.

— Cum te simți? o întrebă el, să chem un medic?

De fapt am chemat deja medicul familiei.

— Bine, acum că ai obținut ceea ce ți-ai dorit, poți să mă lași în pace.

— Nu cred că de asta ai nevoie acum. Dacă n-ai fi leșinat l-aș fi rupt în bătaie pe Pietro. Se pare că m-a mințit în legătură cu fratele tău.

— Da, cu acel delincvent și violent frate al meu.

— L-am judecat greșit, la fel cum am făcut și cu nepotul meu. Singura mea scuză este că n-am prea petrecut mult timp în ultimii ani cu Pietro și până acum câteva minute, când am auzit cum ți-a vorbit, l-am tratat ca pe un membru al familiei, i-am ținut partea. De la moartea tatălui lui, toată lumea l-a răsfățat și nu are un caracter prea frumos...

Regret că tu și fratele tău ați avut de suferit din cauza lui. Este adevărat că mama ți-a dat bani, Ash?

— A venit la mine cu o zi înainte ca tu să mă ceri de soție și la plecare mi-a lăsat un cec, după ce m-a rugat să te părăsesc spunându-mi că nu voi putea face față exigențelor tale, că nu am educația necesară, că aparținem unor religii diferite, că îți voi strica viața...

— N-o s-o iert pentru vorbele astea! Doar nu mai eram un adolescent pe care să-l controleze!

— Un fiu rămâne totdeauna un copil în ochii mamei lui.

— Să înțeleg că-i iei apărarea? De ce o faci?

— Ne-a salvat de la o mare greșală pe amândoi.

Sosirea medicului întrerupse această discuție atât de neplăcută pentru amândoi.

— Nu ai rău de mașină? o întrebă Vito.

Ashley strânse din dinți, era a patra oară când el făcea referire la starea ei de sănătate.

— Aș vrea să rămânem împreună, mai spuse el, cel puțin până la nașterea copilului.

Ashley își mușcă buzele până la sânge, de neputință. Bărbatul acesta îi spunea să-i nască fiul, apoi să se facă pierdută. Ea realizează că viața alături de el ar duce-o la distrugere, dar pe moment nu avea unde și cum să plece.

— Îmi doresc cu disperare acest copil, Ash. De ce naiba n-ai învățat italiana ca să pot vorbi cu tine exprimându-mi corect sentimentele? Fac foarte multe greșeli, nepermis de multe! De aceea îmi cer scuze dacă te-am făcut să te măriți cu mine, dacă l-am amenințat pe fratele tău, îmi cer scuze că te-am lăsat gravidă... îmi cer scuze pentru tot... dar nici tu, Ashley, n-ai fost prea legată de mine, m-ai abandonat pur și simplu...

— Ți-am telefonat, erai în Italia atunci când mie îmi era foarte greu, iar Giulia mi-a spus că te logodeai cu Carina!

Vito murmură niște vorbe în italiană, de neînțeles pentru ea, dar cu voce tare nu spuse nimic în apărarea sa.

— N-am putea renunța la vizita asta? Nu prea mă simt în stare să-i fac față, acum.

— Trebuie să mergem, ne-am anunțat vizita.

După vreo jumătate de oră se aflau pe undeva aproape de meleagurile copilăriei ei.

— Unde locuiesc acești oameni, Vito? Eu cunosc destul de bine zona.

— Poți atunci să mă conduci direct la familia ta.

Am vorbit ieri cu mama ta, care ne-a invitat la masă...

— Oprește mașina, n-am de gând să merg acasă!

— Ba o vei face, și vei relua legătura cu ai tăi; din cauza mea s-au răcit relațiile dintre voi! Mama ta abia așteaptă să te vadă, plânge mereu la telefon și-mi cere să te aduc.

Ashley nu putea să-l creadă, își cunoștea prea bine mama. Sylvia Forrester se supunea întocmai ordinelor soțului ei, așa că nu ar fi îndrăznit s-o invite la masă. Oare tatăl ei se mai îmblânzise cu timpul?

— Tatăl meu mă urăște, a făcut lucrul acesta foarte evident mereu!

— Un părinte nu-și poate urî copilul. Iar acum situația este diferită, noi suntem căsătoriți. Vino, Ash, îi spuse el și o ajută să coboare din mașină.

Îi întâmpină Susan, cu chipul palid și priviri speriate. Vito se prezintă cu calm. Dar nici nu apucară să schimbe prea multe vorbe, că se auzi glasul puternic al lui Hunt Forrester.

— Cum îndrăznești, femeie fără minte, să mă faci să cheltuiesc atâția bani?

— Te rog, vino în grădină, îl invită Susan pe Vito pentru ascunde situația.

— Tată, începu Ash.

— Ce naiba cauți aici? Parcă ți-am spus că nu vreau să te mai prind în casa asta! Nu mai aparții acestei familii!

— Te rog să nu-mi bruschezi soția, se auzi gasul lui Vito. Este însărcinată!

Ashley se simțea rău, era amețită și dezorientată.

De undeva se auzeau plânsetele mamei sale.

— A, deci numai așa ai reușit să-l forțezi să te ia de nevastă? răcni Hunt.

Vito îl lovi cu putere pe tatăl ei, încât acesta zbură tocmai pe pajiștea din spatele casei. Susan începu să țipe.

— Dacă vrei să te lupți cu cineva, fă-o cu unul de talia ta! i se adresă Vito lui Hunt.

Capitolul 11

— Asta da, lovitură! exclamă Arnold, cu admirație.

— Îți convine să vorbești, mormăi Hunt, mai bine ar fi să-ți iei nevasta și să pleci.

— Dacă ei pleacă, plec și eu, interveni Sylvia Forrester, privindu-și cu disperare fiica.

— Ce dracu' se întâmplă, ați înnebunit cu toții? spuse Hunt căruia nu-i venea să creadă ce vedea.

Și tu ți-ai pierdut mințile, Sylvie?

— Ar fi trebuit să te părăsesc de mult, dacă aș fi avut puterea s-o fac. Dar numai când n-am putut să particip la nunta fiicei mele am realizat cât de slabă sunt...

— Veți fi bine primită în casa noastră, doamnă Forrester, spuse Vito cu gentilețe.

— Individul ăsta m-a lovit în propria mea casă, se lamentă Hunt.

— Ai meritat lovitura, Hunt, murmură Sylvia, iar acum îi voi spune fiicei noastre din ce motiv ai tratat-o atât de rău tot timpul. Are dreptul să știe!

Ashley își privi mama cu admirație, n-ar fi crezut că vreodată Sylvia va avea curajul să se ridice împotriva despotismului ei soț.

— Este greșeala mea, pentru care a suferit toată familia, iar tu, Hunt, ar fi trebuit să divorțezi. Am avut o aventură acum douăzeci de ani, iar tatăl tău a descoperit-o. Când am aflat că eram însărcinată, n-am știut al cui este copilul.

— O, Doamne, murmură Ashley, prăbușindu-se pe cel mai apropiat scaun, devastată de vorbele mamei sale.

— Când te-ai născut și am văzut că aveai părul roșu, că nu semănai nici un pic cu sora ta, amândoi am considerat că nu ești a tatălui tău, mi-a fost foarte rușine și i-am fost recunoscătoare soțului meu că a acceptat să te crească. Numai după câțiva ani, când s-a născut Tim, tot

cu același păr, am realizat că făcusem o greșeală, dar Hunt s-a comportat în continuare față de tine de parcă n-ai fi fost copilul lui...

Ashley nu mai avea putere să scoată o vorbă, dar ridică ochii spre Vito în speranța că el o va salva din această situație.

— Tot mai vrei să vii cu noi, Sylvia? o întrebă Vito.

— Cred că ar trebui să mai discut cu soțul meu, zise femeia.

Vito o scoase repede din casă pe Ashley și-i spuse pe drum:

— N-o să-l părăsească, dar cu ce s-a petrecut acum, cred situația lor se va îmbunătăți. Păcat că n-au reușit să-și rezolve mai devreme problemele, fără a-i mai implica pe alții.

Ajunseră acasă iar Ashley se simțea ciudat, acum când înțelesese motivul pentru care în familia lor existaseră prea multe certuri și neînțelegeri. Șoferul trase mașina în fața casei, apoi coborî două valize mari semn că Vito pleca iar.

— N-am știut că vei pleca din nou, nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Mă întorc în Italia, nu mai pot sta aici, deși aș fi vrut să rămân până la nașterea copilului. Cred că a venit momentul să opresc lupta asta inutilă cu morile de vânt. Nu mai suport tăcerea și răceala ta!

— Dar tu ai vrut copilul, Vito!

— N-am vrut să știi că te doream cu disperare și m-am agățat de ideea asta. Am crezut că un copil te va lega de mine.

— Ai avut dreptate.

— Poate, dar am făcut prea multe greșeli.

— Vito, nu vreau să pleci. Încearcă să treci peste faptul că tatăl meu, cu comportamentul lui, m-a făcut să-mi fie teamă de dragoste, de căsătorie, m-a făcut să nu vreau

să devin ceea ce a devenit mama mea! Faptul că te iubeam acum patru ani m-a speriat cumplit, dar acum am început să capăt încredere în mine, să pot lupta. Vito, eu te iubesc...

Vito o luă în brațe.

— Dumnezeuule, ce mult ți-a trebuit! Chiar mă iubești, Ash?

— La nebunie, pentru totdeauna...

— Ash, am fost orbit de gelozie! Au trecut patru ani din viața mea, dorindu-te și gândindu-mă numai la tine. Iar când ai intrat în biroul meu am știut că voi face orice pentru a te avea din nou lângă mine!

— O să-i duc sus să doarmă puțin, spuse Priya privindu-i cu dragoste pe cei doi micuți. Marco întoarse capul după Ashley și-i trimise un sărut. El era cel mai cuminte. Carlo, cel mai zburdalnic, apăru dintre tufișuri, își luă pe mama de gât și-i spuse că nu voia să doarmă.

— Nici nu-mi vine să cred că deja au împlinit doi ani, spuse Ashley privindu-i cu dragoste.

După naștere, se apropiase mult de sora ei, Susan, cu care petrecea mult timp, încercând să recupereze lucrurile de care nu se bucuraseră în copilărie.

— Trece repede vremea când ai copiii mici, nu știu cum va fi cu mine, spuse Susan pipăindu-și pântecul proeminent. Dar tu mi-ai dat foarte mult curaj, Ashley, mă uimești tot mai mult, mai ales acum când vrei să-ți reiei și studiile... Dar Vito a fost de acord?

— El mi-a sugerat c-aș putea s-o fac...

Vito, care apăru din casă, se alătură celor două surori fericite.

Sfârșit